

Cánh Chim Theo Gió

Thi Lâm

Chương 1

Trời mưa tầm tã trút xuống mái nhà, tạo ra những âm thanh trầm đục, làm cho Hoàng cảm thấy một nỗi buồn mang mác. Trong sâu kín tâm hồn của Hoàng cảm giác xa vắng và nỗi nhớ nhung khó tả. Nhớ gì đây? Hoàng cũng không biết, có lẽ là nỗi buồn của một người cô đơn. Từ ngày đến xứ Cờ Hoa này Hoàng chỉ biết đến hai vợ chồng ông Joe là người bảo trợ và cũng là cha mẹ nuôi, rồi tìm việc làm trong một hãng điện tử nhỏ bé, chung quanh chỉ toàn Mỹ mà thôi, và lại Hoàng là một cô nhi từ nhỏ đã mất mẹ, còn cha mình là ai Hoàng cũng không biết.

Số phận không cho Hoàng cuộc sống toàn vẹn, cha mẹ nuôi của Hoàng lần lượt qua đời, bởi vì không có con cái nên để lại cho Hoàng toàn bộ tài sản gồm căn nhà Hoàng đang ở và hơn 100 mẫu đất hoa màu nhưng Hoàng không muốn làm nên đã cho thuê. Hoàng đi làm không vì kiếm tiền như một số người khác, mà chỉ vì sợ sự cô đơn.

Nhìn những giọt mưa thu làm nhạt nhòa khung cửa sổ làm Hoàng nhớ đến mái tranh nghèo tại nơi tận cùng của Việt Nam, cái cửa biển nhỏ bé mang một cái tên thật hiền hòa Mỹ Bình. Một buổi tối định mệnh đã kéo Hoàng ra khỏi cuộc sống và tuổi thơ nghèo khó. Một chiếc thuyền vượt biên đã đem Hoàng lên thuyền khi Hoàng đang bán đậu phộng rang vì sợ bị lộ, rồi mười hai ngày trên biển và cái mốc điểm cuối cùng là ngôi làng nhỏ bé này.

Hai mươi sáu tuổi đầu mà chưa có một mảnh tình vắt vai, nơi chốn xã hội đầy bon chen này, chỉ có làm việc, từ nhà đến hãng rồi ngược lại, cộng với tính nhút nhát nên Hoàng gần như không có bạn.

-Đینگ.. Đینگ.. Tiếng chuông cửa làm Hoàng giật mình, chân vừa bước về phía cửa miệng vừa lẩm bẩm:

-Quái lạ thật, đã gần mười giờ đêm rồi ai lại gọi ta?

Cánh cửa vừa mở ra, đứng trước mặt Hoàng là một người đàn ông lớn tuổi tóc hoa râm, có lẽ là người Việt. Người đó ngập ngừng và có lẽ hơi ngỡ ngàng khi thấy mái đầu đen á đông, rồi lên tiếng:

-Xin lỗi. Cậu có phải là người Việt không?

-Vâng, bác có việc gì cần không ạ?

-Thật là quý hóa quá, chiếc xe của tôi bị chết máy mà tôi lại không có phone, hơn nữa gần đây không có điện thoại công cộng nên tính vào xin gọi nhờ, may gặp người đồng hương.

-Ồ bác cứ tự nhiên không có gì ngại cả, mà chiếc xe bác nằm đâu?

Người đàn ông liền chỉ về phía trước nhà Hoàng, chiếc xe nằm dọc trên bãi hoang đối diện nhà Hoàng. Hoàng bước lui nhường đường cho ông ta vào nhà, vừa đi ông vừa nói:

-Tôi tên An, cậu cứ gọi chú An là được rồi, cậu tên là gì? Thật cảm ơn cậu... chà..

-Cháu tên Hoàng, chỉ sống ở đây có một mình, mà xe chú hư gì vậy? cháu có thể giúp gì cho chú

được không?

-Tôi ở Texas đi thăm người bạn trên tiểu ban Main, khi trở về ngang đây thì xe bị over heat. À này, ở đây có tiệm sửa xe nào gần không? với lại tôi cũng muốn tìm phòng trọ qua đêm.

-Cái làng này nhỏ lắm làm gì có phòng trọ, thôi thì chú An cứ ở nhà cháu đêm nay rồi mai hãy tính, ngày mai là thứ bảy cháu sẽ nhờ ông Mỹ cạnh nhà sửa cho.

Hoàng giúp chú An mang xách tay vào nhà, rồi vào bếp nấu ấm nước pha trà. Chú An đảo mắt nhìn quanh một vòng khắp phòng khách, căn nhà Hoàng được bài trí một cách mỹ thuật và có vẻ cổ kính, với những chiếc tủ gỗ chạm trổ tinh vi, bên trong trưng bày nhiều món đồ bằng sứ thật hòa hợp với bộ salon theo kiểu châu Âu, tạo nên khung cảnh của những căn nhà vào đầu thế kỷ cộng thêm màu đỏ ngả sang tím của những bức tường làm cho người ngồi trong phòng đó cảm thấy dịu mắt.

Ánh mắt chú An chợt ngừng lại nơi những tấm hình trên bức tường dọc theo hành lang vào bếp. Có cái gì đó quen thuộc trong những tấm hình làm ông bước lại gần hơn, phải rồi là những hàng dừa trồng dọc theo bờ đê xa xa lác đác vài mái nhà tranh, trong hình là hai người đàn ông ngoài 30 tuổi đầu đội mũ bê-rê với chiếc cánh dù, trên người mặc đồ trận một Mỹ một Việt..

-Dạ, mời chú qua uống nước trà.

-Hoàng này, cha cậu ngày xưa đi lính hả?

-Dạ phải, nhưng là cha nuôi, ngày xưa ông làm cố vấn đại đội cho lữ đoàn hai nhảy dù tại Việt Nam.

-Vậy cha mẹ ruột con còn ở lại Việt Nam?

-Mẹ con đã mất hồi con lên tám tuổi còn cha thì con chưa bao giờ thấy mặt, theo lời mẹ kể lại cha con là một phi công.

Ông An chợt ngừng lại khi nghe cha của Hoàng cũng cùng nghề với ông, và một cảm giác thân thiện đã kéo Hoàng lại với ông tự lúc nào.

Sau đó Hoàng kể lại hoàn cảnh của mình cho chú An nghe và kết luận trong ngậm ngùi Hoàng là đứa trẻ lạc loài, bây giờ ngay cả một người thân cũng không có.

Chú An thờ dài khi nghĩ đến thân phận những đứa trẻ như Hoàng. Chiến tranh đã cướp mất tình thương và cả tuổi thơ trong sáng. Ông cảm nhận từ Hoàng như có sợi dây tình thương gắn chặt vào ông, ông nói:

-Chúng ta gặp nhau hôm nay có lẽ là một duyên phận, chú ngày xưa cũng là phi công nên khi nghe con kể về hoàn cảnh của con chú cảm thấy thân thiết vô cùng, từ nay con có thể xem chú như là người thân nếu Hoàng không ngại.

-Từ lâu Hoàng đã mong ước có được một người thân để tâm tình, nay được chú mến cho phép Hoàng được xem chú như là người thân thì còn gì bằng.

Hai người một già một trẻ trò chuyện với nhau thật tâm đắc, họ nói với nhau từ chuyện xã hội lần đến chuyện máy bay. Thời gian trôi qua thật nhanh và họ cũng thân với nhau tự lúc nào, như có một sợi dây vô hình nào đó kéo họ lại với nhau mãi đến tận khuya mới đi ngủ.

Sáng hôm sau Hoàng nhờ người hàng xóm cạnh nhà sửa xe cho chú An. Đến chiều Hoàng chở chú An đi thăm khắp nơi trong cái thị trấn nhỏ bé này. Càng gần chú An bao nhiêu Hoàng càng cảm

thấy có một sức thu hút kỳ lạ từ nơi chú An bấy nhiêu, Hoàng cảm nhận được tình thương từ chú An đối với Hoàng như một người cha đối với đứa con.

Sau đêm trò chuyện Hoàng được chú An coi như một người bạn vong niên, mãi đến chiều chủ nhật chú An mới trở về Texas, trước khi đi ông bắt Hoàng phải hứa đến thăm ông khi lấy được ngày phép, ông nói:

-Hoàng này, không được hứa cuội với chú nghe, khi nào có ngày nghỉ là phải về thăm..

-Dạ, Hoàng nhớ mà chú đừng lo, đi đường cẩn thận..

Tuần nào chú An cũng gọi cho Hoàng hỏi thăm ân cần như một người con trong gia đình. Thời gian qua thật mau, lần tính lại đã gần sáu tháng từ khi Hoàng gặp chú An trong đêm mưa ấy. Hoàng quyết định đi ,nghĩ là làm. Đến sở xin nghỉ việc rồi ra xe phóng lên xa lộ trực chỉ về Texas . Hoàng muốn tạo sự ngạc nhiên nên không gọi phone cho chú An trước khi đến nhà

Chương 2

Nhà chú An nằm trong một khu yên tĩnh, căn nhà thật xinh xắn, trước mặt nhà là một bồn hoa uốn cong rất đẹp với hàng Evergreen được cắt tỉa cẩn thận, khi đứng trước cửa nhà, Hoàng có cảm giác như được trở về nhà, đưa tay nhấn chuông rồi chờ đợi, và tưởng tượng khuôn mặt ngạc nhiên của chú An.

Trái hẳn sự mong đợi của mình, đằng sau cánh cửa là một khuôn mặt trẻ trung của một cô gái thùy mị với đôi mắt ngây thơ trong sáng như vì sao.

-Xin lỗi. Anh tìm ai?

-Đây có phải là nhà chú An không ạ?

-Vâng, nhưng ba tôi đã vào bệnh viện cách đây hai ngày vì bị ngã rồi ngã luôn. Anh đến tìm ba tôi có việc gì không?

-Tôi ở tiểu ban Arkansas là người quen thân với chú An về thăm chú An thôi.

-Vậy anh là anh Hoàng phải không, em đã được nghe ba nói về anh rất nhiều, em tên Hải Yến; vào nhà đi anh.

Hoàng nhớ lại trong những lần nói chuyện với chú An, chú đã nhiều lần nhắc đến tên Hải Yến, cô con gái rượi của ông, nhưng thật không ngờ Hải Yến lại dễ thương và dịu dàng như vậy. Sự tế nhị của Hải Yến làm Hoàng mất đi cảm giác bối rối lúc ban đầu.

-Anh Hoàng này! Em vừa chuẩn bị đến bệnh viện thăm ba thì anh đến.

-Chú An có việc gì không? Bị ngã có nặng lắm không?

Hoàng hỏi một cách lo lắng.

-Cũng không có gì nặng lắm, bệnh viện giữ ba em lại để quan sát vài hôm thôi.

-Thôi mình đi kéo chú An chờ. Đi xe tôi hay là..

-Đi xe em đi, anh mới về đây còn chưa biết đường và lại anh lái xe lâu quá có lẽ đã mệt rồi.

Bây giờ Hoàng mới có dịp nhìn kỹ Hải Yến thật đơn sơ trong chiếc áo đầm màu xanh da trời, với mái tóc búi cao làm khuôn mặt cô rất sáng, cái sáng của người thông minh đi với chiếc mũi cao và bờ môi đỏ thắm được tiềm ẩn một chút kiêu kỳ, chỉ có đôi mắt vẫn đọng nét ngây thơ dưới hàng mi cong vút.

Tim Hoàng như ngừng đập.. thời gian như ngừng trôi, trong con tim cô đơn của Hoàng một làng hơi ẩm tràn ngập. Hoàng muốn nói gì đó nhưng làn hơi nóng dịu dàng kia đã làm cho Hoàng không nói nên lời, chân tay thừa thãi và Hải Yến không khác gì một thiên thần đến để kéo Hoàng ra khỏi sự cô đơn và ban phát cho Hoàng một cảm giác êm đềm chưa từng có.

Hải Yến mở nhạc nhẹ nhẹ, có lẽ là một bản tình ca và hát theo khe khẽ thật là hồn nhiên, Hoàng cảm nhận được mùi hương nhẹ nhàng của trinh nữ từ người Hải Yến làm tim mình đập rộn rã. Hay đây là tiếng sét ái tình như người ta thường nói. Câu nói của Hải Yến cắt đứt dòng suy nghĩ của Hoàng.

-Chỉ còn hai con đường nữa là đến bệnh viện.

Hoàng giật thót mình vì câu nói thật bình thường của Hải Yến, lắp bắp mở miệng:

-Ồ.. Ở tôi.. đến bệnh viện còn xa lắm không?

Hoàng đã nói một câu thừa thãi và vô nghĩa, vì trong đầu Hoàng chỉ còn hình bóng người đẹp đang ngự trị. Hải Yến phì cười nói:

-Hồi nãy anh đang ngủ hử, có lẽ đi đường xa mệt lắm hử?

Hoàng đã trở lại trạng thái bình thường và xuôi theo câu nói Hải Yến:

-Ừ, hồi nãy mệt quá ngủ quên lúc nào không biết.

Hải Yến lập lại câu nói:

-Hồi nãy em nói còn hai con đường nữa là đến bệnh viện nhưng bây giờ chỉ còn một con đường thôi.

-Hải Yến này, em có thể ghé vào chợ một chút được không? Anh muốn mua một ít trái cây cho chú An.

-Anh đến thăm ba em đã quý lắm rồi, đâu cần phải mua đồ làm gì, trái cây em đã mua rồi, ba em thường nhắc đến anh luôn, ông thường nói với em anh là người rất tốt và ông mong muốn có một người con như anh.

-Tôi đã từ lâu xem chú An như là người cha của mình.

Anh Hoàng sao xưng tôi nghe xa lạ quá, cứ xem Hải Yến như em của anh đi; gọi anh nghe thân mật hơn.

-Ừ thì anh..

Chiếc xe từ từ lăn bánh vào bãi parking, Hoàng giúp Hải Yến xách bao trái cây ,hai người sánh vai nhau đi vào bệnh viện.

Chú An đang ngồi xem báo một cách chăm chú trên đường bệnh chợt có một bàn tay che tờ báo ông đang đọc, ông ngẩng đầu lên liền bắt gặp khuôn mặt thân yêu của đứa con gái cưng.

-Cái con bé này sao hôm nay đến trễ vậy?

-Đến trễ là có chuyện bí mật ba có đoán cũng không ra đâu hi.. hi..

-Có chuyện gì mà bí mật vậy, con bé kia, làm gì tay xách nách mang vậy?

-Đâu có gì, chỉ ít cam với lê ba thích ăn thôi, nhưng chuyện đó không quan trọng. Quan trọng là có người đến thăm ba nè.

Chú An hơi nhú mày suy nghĩ:

- Ai biết mình đang nằm ở đây mà đến thăm? Hay con nhỏ này báo tin cho mấy người bạn già.

-Ba! Ba xem con dẫn ai đến thăm ba nè.

Chú An nhìn ra cửa chính với khuôn mặt đầy kinh ngạc:

-Hoàng ! Có phải Hoàng đó không? làm sao con biết chú vào bệnh viện mà đến thăm.

-Con vừa đến nhà chú vào trưa nay mới hay tin chú vào đây nên vội đến ngay, chú có được khỏe không? Bác sĩ nói thế nào? . Chú làm con lo quá.

-Ồ ! Không sao chỉ vì té nặng quá nên đầu bị đập trúng thềm nhà, bác sĩ họ muốn cho nằm thêm vài ngày để cho chắc ăn đó mà. Mai một là họ cho xuất viện rồi.

-Nói vậy thì con cũng đỡ lo.

-Hoàng, con đi đường có mệt không?

-Đâu mệt gì, còn trẻ mà chú, à chú có cần gì thêm không?

-Cần gì đâu chỉ hơi buồn thôi, có con đến thăm chú là đã thấy khỏe rồi chú chỉ muốn về nhà thôi, nằm trong bệnh viện cảm thấy chán lắm.

Hai người một già một trẻ quần quít bên nhau trò chuyện không dứt ra được . Khuôn mặt chú An tràn ngập nụ cười mà Hải Yến rất hiếm khi thấy, cho đến mặt trời ngả bóng chú An mới chịu cho Hoàng và Hải Yến về.

Về đến nhà Hoàng thả mình xuống salon mới cảm thấy thấm mệt đến nỗi Hoàng thiếp đi lúc nào không biết...

Trên cánh đồng đầy hoa vàng một bóng người đang chạy tung tăng dưới mặt trời rực rỡ, Hoàng cố chạy theo nắm lấy tay người con gái ấy rồi cả hai cùng ngồi bên bờ hồ trên thảm cỏ xanh mướt, hai khuôn mặt kề sát vào nhau, khuôn mặt người con gái bỗng biến thành Hải Yến. Rồi tất cả từ từ tan biến như một làn sương mỏng. Hoàng thở thốt la lên Hải Yến.. n.. n..

Sự sợ hãi của cô đơn xâm chiếm qua từng thớ thịt đâm sâu vào từng tế bào, cả thân mình tan rã ra thành các phân tử và bị cuốn vào không gian vô tận đen tối và sâu thẳm.

-Anh Hoàng ! Anh làm sao vậy?

Hoàng giật mình mở mắt trong cơn mê sảng liền bắt gặp đôi mắt đầy lo lắng của Hải Yến làm Hoàng có cảm giác như mình được sống trong tình thương của gia đình, một cảm giác mà chưa bao giờ Hoàng có được. Không hề nén được cảm xúc Hoàng nắm lấy tay Hải Yến:

-Đừng rời xa anh, Hải Yến và chú An là người thân duy nhất mà anh có được. Anh sợ .. Anh sợ sự cô đơn đã đuổi theo anh suốt nhiều năm nay cho đến khi gặp chú An và em, anh mới biết hạnh phúc của gia đình mà anh đã từng hơn một lần mơ ước.

Hải Yến cảm thấy e thẹn khi một người con trai xa lạ nắm lấy bàn tay của mình, nhưng cũng cảm nhận một sự rung động sâu kín trong tâm hồn, thêm ánh mắt đau khổ lẫn thiết tha của Hoàng làm Hải Yến không nỡ rút tay ra. Họ ngồi nhìn nhau trong im lặng, tay trong tay, mắt trong mắt như không còn biết đến không gian và thời gian. Từ ánh mắt hai người một niềm cảm thông sâu sắc như đã biết nhau từ thuở nào.

Thời gian trôi qua họ ngồi bên nhau trong im lặng. Hoàng dần dần trở lại tâm trạng bình thường, nên vội buông tay Hải Yến và nói:

-Xin lỗi Hải Yến, vì quá xúc động không kiềm chế được nên đã làm một việc thất lễ với Hải Yến, mong Hải Yến bỏ qua.

Hải Yến với khuôn mặt đỏ bừng vì đây là lần đầu tiên trong đời có người con trai nắm lấy tay mình. Lòng hơi ấm từ bàn tay kia có một cảm giác là lạ đang len lỏi vào thân thể. Hải Yến nói với giọng không được tự nhiên:

-Không sao đâu, anh đừng ngại.. em..

Tiếng chuông điện thoại vang lên phá tan bầu không khí tĩnh lặng của căn phòng.

-Allo!

Giọng nói chú An vang lên trong điện thoại:

-Hải Yến! Con thu xếp căn phòng dành cho khách để cho thằng Hoàng nghe.

-Dạ, con biết rồi.

-À này! Con đưa điện thoại cho thằng Hoàng nói chuyện với ba.

-Allo, dạ Hoàng đây, có chuyện gì không chú?

-Chú đã dặn Hải Yến thu xếp phòng cho con rồi, nếu con cần gì thì cứ nói với con Hải Yến.

Giọng nói của Hoàng hơi ngập ngừng và có vẻ ái ngại:

-Thưa chú con tính kiếm khách sạn chứ không ở nhà..

Ông An cao giọng trong điện thoại:

-Không được! Có nhà không ở mà lại ở khách sạn thì coi sao được, chú đã quyết định rồi.

Hoàng có nói gì chú An cũng không chịu nên cuối cùng phải nghe lời chú An mà thôi. Bây giờ Hoàng mới có dịp quan sát chung quanh.

Phòng khách trang trí thật đơn sơ chỉ có bộ sofa đặt đối diện là một cái ti vi, trong góc phòng khách là một bình hoa được cắm theo phương pháp Nhật Bản với hai nhánh hoa thiên đàng xen lẫn với vài thanh trúc khô tạo nên cảm giác dễ chịu. Hoàng nghĩ tay nào cắm bình hoa này phải là một người rất có mắt mỹ thuật làm cho người nào ngắm sẽ cảm thấy bình hoa như sự biểu hiện của người con gái đang e ấp tuổi xuân thì. Hoàng phải buột miệng khen:

-Bình hoa này ai cắm đẹp quá, có lẽ mang chủ đề về người con gái.

-Là Hải Yến cắm đó, rất nhiều người khen nhưng không ai biết là bình hoa này cắm có ý nghĩa như anh nói. Hải Yến thật không ngờ anh là con trai mà lại hiểu về nghệ thuật cắm hoa như vậy.

-Do mẹ nuôi anh dạy lại cho anh.

Hải Yến cảm thấy từ Hoàng có một sự thu hút và một cái gì đó bí mật trong con người này.

Hải Yến cúi xuống nắm lấy túi xách áo quần của Hoàng và nói:

-Anh Hoàng vào phòng thay đồ nghỉ cho khỏe. ... Hải Yến dẫn đường, Hoàng theo sau.

Phòng dành riêng cho khách nằm phía góc trái sau nhà. trong phòng là một chiếc giường với hai cái tủ nhỏ nằm hai bên. Hải Yến thay ra mền trong khi Hoàng nhìn ra cửa sổ sau nhà. Đối diện cửa sổ là một thảm cỏ xanh mướt, sát hàng rào là mấy bụi hoa hồng nằm bên cạnh hòn non bộ nằm trên hồ nước chảy róc rách, tạo nên khung cảnh thơ mộng làm người ta ngồi ngắm không biết chán. Sau khi Hải Yến ra khỏi phòng, Hoàng bước vào phòng tắm. Dòng nước chảy tràn khắp cơ thể Hoàng cảm thấy một nguồn sinh lực mới tràn ngập, bao nhiêu mệt mỏi điều biến mất.

Mùi thức ăn thơm phức xông vào mũi khi Hoàng bước ngang nhà bếp, Hải Yến nói với theo:

-Anh Hoàng đã đói bụng chưa? Vào bàn đi, Hải Yến đã dọn sẵn rồi mời anh.

-Vâng, Hải Yến có cần anh giúp gì không?

Vừa nói Hoàng vừa bước vào bếp nhìn xem mình có giúp được gì cho Hải Yến không?

-Hải Yến đã dọn xong rồi, chỉ cần anh giúp Hải Yến ăn hết những món trên bàn thôi.

Tiếng cười giòn tan của Hải Yến làm Hoàng cảm thấy tự nhiên. Mùi thức ăn Việt Nam sau nhiều năm Hoàng mới có dịp thưởng thức lại, vị nồng ấm của quê hương làm Hoàng xao động tâm hồn.

-Hải Yến nấu ăn thật ngon và có lẽ gần năm nay anh mới có dịp thưởng thức lại món ăn Việt Nam.

-lâu lắm rồi mới có người khen Hải Yến nấu ngon .. mà không biết anh Hoàng nói thật hay lấy lòng Hải Yến vậy?

-Thật mà, thật một trăm phần trăm.

Lời khen của Hoàng làm Hải Yến cảm thấy mát lòng, Hải Yến ngừng đưa ngược mắt nhìn lên, ánh mắt long lanh của Hải Yến bắt gặp Hoàng đang lén nhìn mình... Hải Yến nói lảng sang vấn đề khác:

-Anh Hoàng ăn nhanh đi tối nay Hải Yến đưa anh đi chơi

-Đồng ý liền, anh ít khi nào được đi dạo phố ban đêm

-Vậy còn chờ gì nữa?... Hi.. hi

Sau khi ăn cơm Hải Yến dẫn Hoàng đi shopping và đi chơi cho biết thành phố này, hai người nói

chuyện càng lâu càng thân mật và cảm thấy quý mến đối phương. Giữa họ có một cái gì đó đang dần dần xâm chiếm rút ngắn khoảng cách giữa hai người. Họ mơ hồ thấy được hình như họ đã vượt qua ranh giới tình bạn thông thường.

Hoàng thức dậy khi mặt trời vừa hừng đông, bước ra phòng khách thấy Hải Yến chưa thức giấc, nên Hoàng mở cửa nhẹ nhàng xách xe đi mua cà phê vì sợ làm động giấc ngủ Hải Yến. Không khí lạnh ngắt của mùa đông lùa vào khi Hoàng mở cửa làm Hoàng tỉnh hẳn. Tiệm Stop & Go ở ngay đầu đường Hoàng vội vàng mua hai ly cà phê và mấy cái bánh rồi quay về nhà ngay vì trời buổi sáng quá lạnh mà Hoàng lại không mặc áo ấm. Vừa bước chân vào nhà thì đã thấy bóng Hải Yến thấp thoáng trong bếp nên Hoàng lên tiếng:

-Hải Yến uống cà phê nghe, anh vừa mới mua còn nóng.

Hải Yến nhìn ra cửa thấy Hoàng bước vào, trên tay cầm bọc thức ăn và hai ly cà phê nhưng trên người chỉ mặc chiếc áo sơ mi tay dài, hình như Hoàng hơi run vì bị lạnh nên cũng có chút lo lắng:

-Sao đi ra ngoài mà không mặc áo lạnh vậy, coi chừng bị cảm thì khổ.

-Chịu lạnh một tí không sao đâu, dân xứ lạnh mà.

-Thường ngày Hải Yến không uống cà phê đâu, nhưng thấy anh đi mua nên hôm nay phá lệ uống với anh. Ăn sáng xong mình đi chợ sau đó đi thăm ba em.

-Ok.... Hoàng vui vẻ trả lời.

Hoàng phóng xe lên xa lộ, Hải Yến ngồi bên cạnh nho nhỏ hát theo một bản nhạc phát ra từ CD trong xe. Hải Yến thật hồn nhiên không vướng chút bụi cuộc đời, nhìn những nét thơ ngây trên khuôn mặt nàng. Lòng Hoàng xao xuyến và rung động dữ dội. Phải chăng ta đã yêu?.. Có phải nét thơ ngây chưa biết phiền não của cuộc đời.. Hay là sự quyến rũ của đôi mắt tròn to đen láy kia đã làm cho ta điên đảo cả tâm hồn.

Trong đầu Hoàng chỉ còn một hình ảnh mà thôi.. Hải Yến ..

Đang vẫn lơ suy nghĩ thì Hải Yến lên tiếng:

-Anh chuẩn bị xuống exit rồi quẹo phải nghe, Anh nhớ tập sát lề phải vì ở đây xe đông lắm.

-Anh nhớ đường mà, nhìn thấy bệnh viện rồi kìa..

Khi cả hai bước vào phòng bệnh thì chú An như đã ngồi đợi từ lúc nào.

-Hoàng, khỏe không con? Tối hôm qua ngủ có ngon không?

-Dạ ngủ ngon lắm. Chiều hôm qua Hải Yến dẫn con đi khắp nơi cho biết, thành phố này rộng thật như ở làng con thường gọi “Đô thị ánh sáng” (Light city).

-Thành phố Arlington này nhỏ như cái trứng nước, nó chỉ là thành phố nối tiếp giữa hai thành phố lớn của cái Metro này thôi, mai xuất viện chú sẽ dẫn con đi cho biết khắp nơi.

Giọng Hải Yến xen vào:

-Mai ba xuất viện rồi à?

-Ừ! Thì vậy chứ sao, không lẽ hết bệnh mà nằm lỳ đây phải không cô tiểu thư của tôi?

Chú An xoa đầu Hải Yến vừa cười nói trong khi Hải Yến gọt vỏ trái lê cho ông. Trong lòng Hoàng nổi lên sự thèm muốn một mái ấm gia đình.

Cũng như hôm qua chú An giữ hai đứa lại không cho về, làm Hải Yến phải thúc ông nhiều lần là phải về nấu cơm chiều ông mới để cho hai đứa đi.

Vừa về đến nhà đã gần bảy giờ tối nên Hải Yến đi ngay vào bếp rửa soạn cơm nước, Hoàng thấy vậy cũng vào giúp những việc vặt vãnh. Bữa cơm tối nay đơn giản nhưng mang nặng hương vị gia đình, cho dù cao lương mỹ vị cũng không thể nào sánh nổi.

Sau bữa cơm chiều Hoàng đã kể cho Hải Yến nghe về cuộc đời mình. Cha thì Hoàng không biết là ai? Còn mẹ đã mất khi Hoàng lên tám tuổi sống lầy lắt trong túp lều tranh rách nát và làm bất cứ việc gì để đổi miếng cơm. Rồi gắp chiếc thuyền vượt biên và đến Mỹ. Thời gian vui nhất có lẽ là khi Hoàng sống với cha mẹ nuôi, nhưng niềm vui không trọn vẹn khi người cha nuôi qua đời, và cách đây năm năm người mẹ nuôi cũng qua đời, Hoàng trở về với cuộc sống cô đơn một mình. Hoàng kể về cuộc đời mình bằng một âm thanh trầm buồn, khi dứt câu chuyện Hoàng ngẩn mặt nhìn lên thì bất gặp đôi mắt nhòa lệ của Hải Yến.

Hải Yến nắm lấy lấy Hoàng vừa nói qua làn nước mắt.

-Anh Hoàng ! Từ nay anh sẽ không còn cô đơn nữa, đã có Ba em và em lo lắng cho anh.

Gió vẫn thổi, thời gian vẫn trôi nhưng hai bàn tay kia đã không còn muốn rời nhau nữa, ánh mắt

càng lúc càng gần, một sức mạnh vô hình kéo họ sát vào nhau, khi môi chạm vào môi .. không gian òa vỡ thành những tia sáng muôn màu.. vạn vật trước mắt trở thành ảo ảnh lung linh..

Họ đã nếm vị ngọt của nụ hôn đầu đời. Không một lá thư hồng. Không một lần hẹn hò dưới ánh trăng và không cả lời tỏ tình ở đầu môi. Chỉ có ánh mắt đã nói lên tất cả những gì mà lời nói không thể diễn tả được. Hai tâm hồn như hòa thành một thể quện chặt vào nhau. Mà làm sao lời nói có thể diễn tả được, khi môi trong môi, mắt trong mắt, mùi vị nồng ấm của nụ hôn đã thấm qua từng thớ thịt. Hơi thở đã hòa tan và đắm sâu tận đáy con tim.

Hải Yến không ngờ rằng nụ hôn đầu đời lại đến một cách bất ngờ vậy, đôi môi vẫn còn tê dại sau nụ hôn. Hoàng muốn nói gì đó nhưng Hải Yến đưa ngón tay búp măng xinh xắn đặt lên môi Hoàng, họ chỉ nhìn nhau im lặng như sợ lời nói sẽ làm mất đi tính cách thiêng liêng của tình yêu...

Hoàng gần như suốt đêm không ngủ, miên mang nhớ đến nụ hôn còn đọng lại trên môi. Thật không ngờ tình yêu đến với mình một cách bất ngờ như vậy, đôi mắt Hải Yến như đang trừu mẩn nhìn Hoàng và cả khuôn mặt khả ái của Hải Yến bao trùm lấy Hoàng tạo nên cảm giác ấm áp đưa Hoàng vào giấc ngủ không mộng mị.

Hải Yến thức dậy thật sớm nấu nước pha trà và làm đồ ăn sáng. Mùi bánh mì nướng thơm phức xông vào mũi làm Hoàng thức giấc, vừa bước ra phòng khách thấy hai đĩa thức ăn nằm gọn trên bàn, Hoàng vừa đi về phía bếp vừa nói:

-Chào em.

-Ừa! anh dậy rồi hả? Sao không ngủ thêm chút nữa cho khỏe? Em tính làm xong cơm sáng rồi mới vào kêu anh, tối qua anh ngủ có ngon hông?

-Ngon lắm, À nè! Chừng nào mới đi đón ba em.

-Khoảng chín giờ, bây giờ còn sớm lắm, anh uống cà phê hông? em pha cho anh.

-Uống chứ.

Hoàng hợp ngum cà phê mà sao thấy ngọt lạ thường, có lẽ đây là ly cà phê ngon nhất trong đời Hoàng uống được, nó được pha thêm tình yêu và hơi ấm gia đình làm Hoàng cảm giác hạnh phúc trong tâm tay.

Ngồi trên xe chú An cứ luôn miệng nói cười làm Hải Yến cũng vui lây. Về đến nhà Hoàng giúp chú An mang chiếc túi xách vào nhà rồi phụ Hải Yến vài việc vặt trong bếp. Tiếng chuông cửa vang lên chú An vội xỏ chân vào dép bước ra mở cửa:

-Quân, vào đây cháu.

-Dạ có Hải Yến ở nhà không bác?

-Em nó đang làm bếp cháu cứ tự nhiên, hôm nay cháu không trực bệnh viện sao?, làm bác sĩ cấp cứu có bận lắm không, sao lâu nay không thấy hình bóng đâu cả?.

-Cháu mới dự hội nghị y khoa tại Thụy Sĩ mới về hôm qua có chai rượu chúc, ít quà mọn biếu bác và Hải Yến.

-Đến thăm là quý lắm rồi, bày vẽ làm gì, nhớ xưa bây ở nhà này mấy năm trời đi học vậy mà bây giờ đã là ông bác sĩ .. Thôi vào nhà đi chứ đứng như trời trồng làm gì, nhớ đóng cửa nghe Quân.

Chú An vừa bước vào nhà vừa nhớ lại chuyện mấy năm về trước khi Quân còn là sinh viên ở trọ tại nhà ông, đã không lấy tiền phòng mà ngược lại còn lo lắng cho Quân như con cái trong nhà.

-Hải Yến, có anh Quân đến thăm nè con.

Hải Yến từ trong bếp bước ra với dáng thướt tha, mái tóc dài buông xõa làm Quân ngẩn ngơ, thật không ngờ mới đó Hải Yến còn là cô bé nhõng nhẽo đòi Quân dẫn đi chơi game, vậy mà..

Tim Quân đập rộn rã, mình nhất định phải chiếm được tình cảm của nàng, Quân mơ ước được nắm bàn tay mềm mại với những ngón búp măng kia.

-Anh Quân, lâu quá không gặp. Khỏe không anh?

-Khỏe chứ sao không, còn trẻ mà hi.. hi.. Hải Yến nấu gì nghe thơm quá vậy, có cho anh ăn được không?

-Được thôi nhưng phải trả tiền trước à nghe, cháo Vịt với nước mắm gừng có hợp với khẩu vị anh không? Hay là ông bác sĩ chê, hả?.

-Nhất định trưa nay ở lại ăn có đâu cũng không đi.

Từ bếp Hoàng vừa đi vừa nói:

-Cháo đã chín rồi em mời chú xuống dùng, để nguội mát ngon.

Hoàng chợt ngừng lại khi thấy Quân. Hải Yến liền giới thiệu:

-Đây là anh Hoàng coi như là con nuôi của ba em. Còn đây là anh Quân bác sĩ nơi bệnh viện mà ba em nằm đó anh Hoàng.

Quân bắt tay Hoàng mà lộ vẻ không vui với ý nghĩ lại có thêm tình địch nhưng ngoài mặt vẫn niềm nở với những câu xã giao ở đầu môi. Cái bắt tay thật là lạnh lẽo và trong mắt là những tia nhìn đối nghịch, Hoàng mở đầu bằng câu xã giao:

-Chào anh, rất hân hạnh được biết anh.

-Tôi là Quân, đã thân Hải Yến từ thuở nhỏ.

Chưa gì Quân đã phủ đầu Hoàng và dành Hải Yến về cho mình

Hải Yến gọi cả hai vào bàn, chú An đang ngồi múc cháo ra tô vừa nhìn thấy Hoàng và Quân ông lên tiếng:

-Hai đứa ngồi vào bàn đi, cháo Vịt ăn nóng mới ngon, thằng Quân không ăn cay thì ăn chén nước mắm này, còn Hoàng có ăn cay không con?

-Dạ có, chú cứ để con tự nhiên, lo cho khách trước

-Hoàng đừng lo, tôi sống trong nhà này mấy năm trời, về đây coi như được về nhà.. phải không Hải Yến?

Quân nói với Hoàng mà mắt nhìn Hải Yến làm cho Hoàng đang múc muỗng cháo đưa lên miệng nhưng lại nuốt không trôi, trong khi đó Hải Yến không biết gì vẫn nói tự nhiên:

-Đúng đó anh Hoàng, hồi nhỏ anh Quân thường đưa em đi chơi game, hồi đó em thích game lái xe lắm.

Hoàng tiếp lời:

-Là hồi nhỏ hả em, đã bao lâu rồi anh Quân không ở đây?

-Có lẽ Bảy năm rồi phải không anh Quân?

-Ờ... ờ

Quân trả lời giọng không được tự nhiên, sau đó Hoàng và Quân bàn về nhiều vấn đề khác nhau nhưng hai người luôn đối nghịch.

Trong bữa cơm trưa không khí đầy mùi thuốc súng đến nỗi chú An cũng cảm nhận được, đối với ông nếu Hải Yến lấy Quân thì cuộc sống thật vững chắc nhưng mặt khác ông lại thích Hoàng hơn, không biết tại sao mỗi khi gặp Hoàng thì ông cảm thấy Hoàng như đứa con ruột của mình. Ông mơ màng nhớ lại..

Vào những ngày cuối tháng tư năm bảy mươi lăm tại Cà Mau, ông cùng vợ và con trên chiếc tàu người bạn chạy lén về phía sông Lớn nơi căn cứ hải quân, khi gặp tàu lớn ông cùng người bạn chuyển vợ con người bạn cùng với vợ con ông lên tàu, người bạn ông lên kịp còn ông không lên được, chiếc tàu ra khơi xa dần, ông đã trông theo đến khi không còn nhìn thấy, mang theo vợ và đứa con chưa đầy sáu tháng tuổi. Hình ảnh ấy cứ hiện ra trước mắt, ông không thể nào quên được.

Vào cuối năm tám mươi ông làm tài công cho một chiếc tàu vượt biên, chiếc tàu đã bị chết máy trôi dạt trên biển gần một tháng trời, thiếu lương thực và nước uống, người trên tàu hết người này đến người khác lần lượt ra đi vào lòng biển sâu. Có một bà mẹ trẻ trước khi qua đời đã trao lại đứa bé lại cho ông. Khi lên được đảo ông đã khai là con gái ruột của ông. Chú An đưa mắt nhìn về phía Hải Yến đang liên tục nói cười, ông tự nhủ cho đến ngày chết cũng không thể nhắc lại quá khứ đau buồn ấy và Hải Yến mãi mãi chỉ có người cha này mà thôi.

-Ba ! Coi chừng, ly nước trà đã đổ ra ngoài hết rồi.

Chú An giật mình nhìn xuống, ly nước trà đã đổ làm ướt chiếc quần tây ông đang mặc vậy mà ông không thấy nóng chút nào.

-Ba thiệt là sơ ý quá, đúng là đã già rồi. Thôi mấy đứa ngồi chơi chú vào nghỉ.

Nói rồi ông đi thật nhanh vào phòng để che dấu những xúc động hiện ra trên gương mặt, ngồi xuống giường thò tay xuống dưới gầm lờ ra chiếc hộp đầy bụi, tay run run từ từ mở nắp hộp ra, trong hộp chỉ có một tấm hình cũ kỹ đã phai màu của một người đàn bà khoảng chừng hai mươi mấy tuổi, và một sợi dây chuyền có mặt hình trái tim khắc một chữ N, ông cầm sợi dây chuyền đưa lên môi hôn nhẹ, rồi lại cầm tấm hình nhìn một cách thần thờ như kẻ không hồn.

-Nương, có nghe anh nói không? Sao em lại bỏ anh ra đi sớm như vậy? Những giây phút ngày xưa anh vẫn nhớ như in. Em và con đã khắc sâu vào trái tim anh, có lẽ em thấy anh quá cô đơn nên em đã xui khiến cho anh có được đứa con gái này. Hải Yến thật hiếu thảo với anh. Bây giờ con gái đã lớn rồi, cần có người bạn trai và lập thành gia thất. Em linh thiêng hãy giúp con gái có được người

như ý.

Ông nhắm mắt nhớ lại cảnh ngày xưa, một quá khứ buồn vui bi hận, ông đã nếm đủ thương đau của cuộc đời..

Chương 3

Sài Gòn năm 1972 dưới cái nắng trưa oi bức của tháng tám, Cả thành phố chìm trong giấc ngủ trưa, đường phố vắng lặng chỉ còn nghe tiếng lá cây xào xạc bên đường. Trên con đường Duy Tân những chiếc lá Me vàng rơi nhẹ nhẹ trên mặt đường, xen lẫn đây đó một vài trái Dầu quay tít như những con vù đang nướng mình trong gió. Lê Hoàng Anh kéo nhẹ yên sau chiếc xe Honda 67 gạt chống bước vào quán nước dừa, thả mình trên chiếc ghế xếp nhìn ra hồ con Rùa, vừa nhâm nhi nước dừa vừa nhìn trời đất mênh mông.

Hoàng tất chương trình huấn luyện khu trục cơ A 37 tại Hoa Kỳ vừa trở về nước. Sau khi đến trình diện tại bộ tư lệnh không quân, Hoàng Anh được điều về không đoàn đóng tại phi trường Tân Sơn Nhất, Trung Tá không đoàn trưởng cho Anh ba ngày phép trước khi “Thần Điểu” lao vào vùng lửa đạn.

Sau một năm mới trở lại Sài Gòn yêu dấu, khi vừa bước chân ra khỏi phi trường Hoàng Anh đã phóng xe về hồ con Rùa để ôn lại một thời sinh viên. Cũng nơi quán nước dừa này Anh cùng các bạn đã nhiều lần ngồi tán gẫu bên ly cà phê, các bạn Anh giờ ở nơi đâu? Có lẽ có đứa đang ngồi trên chiếc xe hơi sang trọng, cũng có đứa đang lội suối băng rừng trên bốn vùng chiến thuật. Riêng Hoàng Anh cảm thấy thỏa mãn khi chiếc cánh bay được gắn trên ngực áo, ước mơ làm cánh chim trời đã thành hiện thực.

-O.. Tránh .. Âm ..

Chiếc xe PC loạng choạng leo lên lề đâm thẳng vào chỗ Hoàng Anh làm ngã chiếc bàn, người ngồi trên xe té vào lòng của Anh, làm ghế ngồi bật ngửa ra sau cả hai cùng ôm nhau lăn tròn xuống đất. Mùi hương nhẹ nhàng xông vào mũi làm Hoàng Anh ngây ngất, cô gái giật mình buông tay ra khỏi người Anh rồi đứng dậy một cách khó khăn, chiếc quần lụa trắng rách một đường dài ở nơi đầu gối.

-Xin lỗi thiếu úy! Xe bị đức thẳng nên ..

-Không sao, đầu gối cô đã bị trầy rồi kia, thôi để tôi đưa cô đi bác sĩ, nếu không làm độc thì nguy.

Nương cảm thấy áy náy pha chút mắc cỡ, khi đứng trước anh chàng phi công cao lớn đẹp trai, oai hùng trong chiếc áo bay, Nương cảm thấy mình thật nhỏ bé trước chàng trai này, Nương lý nhí trả lời:

-Không có chi Thiếu úy, tôi tự kêu xe được được rồi không dám làm phiền thiếu úy.

-Đừng kêu thiếu úy nghe kỳ lắm, tên tôi là Lê Hoàng Anh kêu Anh được rồi. Xin lỗi, cô tên gì?

-Mai Nương, đang học năm thứ ba văn khoa, năm nay 22 tuổi..

Mai Nương nói tới đó chợt dừng lại và nghĩ mình có khủng không sao lại khai tên tuổi, nghề nghiệp của mình trước người đàn ông xa lạ. Minh hôm nay sao lại ăn nói lạ vậy? Mai Nương kiêu kỳ và lạnh lùng nhất trường văn khoa đã biến đi đâu mất rồi, còn tim mình sao lại đập rộn rã, khuôn mặt nóng bừng. Mũi giày dí dí trên mặt đường, Mai Nương cố lấy giọng tự nhiên để che lấp những chao đảo trong lòng mình:

-Anh.. Anh .. tên gì mà kỳ cục quá vậy, khi nào cũng muốn làm anh người ta không hà.

-Thì đương nhiên là làm anh rồi, tôi ra trường khi Mai Nương vừa bước chân vào văn khoa, khóa đang anh của Mai Nương mà.

-Vậy anh cũng học văn khoa à.

-Vâng, tôi học văn khoa được hai năm thì nhập ngũ và hôm nay lại hân hạnh được làm quen cô sư muội, Mai Nương cái tên thật đẹp.

Mai Nương lúc này đã lấy lại được bình tĩnh và đáp lại:

-Nè thiếu úy, sao mấy ông không quân miệng dẻo quẹo vậy, Mai Nương nghe nói có câu thơ như vậy

Đường nào dài bằng đường phi đạo
Lính nào sạo bằng lính không quân

-Mai Nương nói vậy sai rồi lính không quân đâu có sạo mà chỉ ga lăng thôi, phải câu như vậy mới đúng nè

Có đường yêu dài bằng phi đạo
Vì yêu em nên sạo cho vui.

Hai người trò chuyện tâm đắc như đã quen từ lâu, Hoàng Anh đưa Mai Nương về nhà. Biệt thự nằm trên đường Duy Tân, mặt tiền là hai cánh cửa sắt đồ sộ hai bên là bức tường cao quá đầu người. Đưa tay bấm chuông, sau vài phút có tiếng lách cách của chìa khóa, bà vú già lên tiếng:

-A! Cô Hai về rồi, trời đất ơi, chân cô sao vậy? Anh Lượng ra giắt xe cô Hai vào nhà.

Bà Tư vội vàng đỡ tay Mai Nương vừa đi vừa nói:

-Cô muốn đi đâu bảo chú Lượng chờ đi được rồi, lái xe một mình nguy hiểm lắm, nếu Ông mà biết được sẽ rầy tội tôi chết.

-Không có chuyện gì đâu bà Tư, đừng cho Ông biết là được rồi.

Mai Nương mời Hoàng Anh vào nhà chơi nhưng Hoàng Anh từ chối. Khi ra về Anh nói ngày mai Anh sẽ đến trường đón Mai Nương lúc tan học. Trên đường về nhà Anh chỉ còn nhớ đến mùi hương nhẹ nhẹ với đôi mắt bồ câu đen láy của người con gái mới quen, có lẽ ông trời thấy Anh tội nghiệp nên ban cho một nữ thần. Anh cười một mình khi nghĩ tới đó.

Vừa xong phi vụ Hoàng Anh nhìn đồng hồ mới gần một giờ trưa, anh biết rằng phải hơn hai mươi phút nữa Mai Nương mới tan học, nên vội vã phóng xe đến đón, ngay cả bộ đồ bay mặt trên mình cũng không kịp thay. Đứng trước cổng trường không đầy năm phút thì Hoàng Anh đã thấy Mai Nương thướt tha trong chiếc áo dài trắng giống như cô nữ sinh trung học, chưa kịp lên tiếng thì Mai Nương đã nhận ra anh.

-Sao em nhận ra anh mau vậy.

-Anh mặc bộ đồ bay màu đen nổi bật lắm sao không nhận ra.

-Thôi lên xe mình vừa đi vừa nói chuyện, em muốn đi đâu đây?

Vừa nói Hoàng Anh vừa cho xe chạy ra hướng bến Bạch Đằng, họ tìm một quán nước vắng khách đối diện bờ sông, chọn một cái bàn nằm dưới bóng cây. Tiếng gió thổi xào xạc mang theo ngọn gió từ sông thổi vào làm tan đi cái nắng trưa của Sài Gòn. Mai Nương như phát hiện cái gì nơi Hoàng

Anh nên nói:

-Người anh toàn mồ hôi và bụi không hà.

-Úy trời! Anh vừa xong phi vụ là phải chạy đến đón em ngay, thời gian đâu mà thay đồ cô nương.

Rồi Hoàng Anh làm ra vẻ mệt mỏi lăm để chọc Mai Nương và tiếp:

-Hồi sáng trước khi đi anh có cho máy bay đảo sát trên nóc nhà em, có biết không?

-Sáng nay em dậy trễ nên không biết.

Mai Nương nói với giọng hơi tiếc. Thấy thế anh càng chọc dữ hơn:

-Lúc nãy đang bay để yểm trợ bộ binh, phòng không địch bắn lên như mưa. Có một viên đạn bay ngang buồng lái anh liền mở cửa chụp viên đạn và ném ngược xuống đất.

-Sao quá đi ông ơi! Vậy mà nãy giờ cứ tưởng thật.

Mai Nương nắm hai tay đánh thùm thụp vào ngực người yêu, cả hai cùng phá lên cười vui vẻ. Hoàng Anh là như vậy, không bao giờ anh nói về sự nguy hiểm của người lính không quân khi bay giữa làn tên mũi đạn. Anh sợ đem lại lo lắng trong lòng người yêu, như vừa rồi khi chiếc phi cơ lệch về đến phi trường trên mình mang gần năm mươi lỗ đạn lớn nhỏ Hoàng Anh tưởng rằng không còn trở về được nữa, nhưng khi về đây anh vẫn không hé nửa lời. Đó cũng là suy nghĩ của người lính xông pha ngoài mặt trận.

Một năm trôi qua thật nhanh cuộc tình của chàng phi công hào hoa và cô sinh viên văn khoa tràn đầy những mộng ước. Buổi trưa bên ly chè thơm, chiều lại nắm tay nhau đi dạo trên trên bến Bạch Đằng, họ ngắm nhìn những chiếc tàu hàng khổng lồ và mơ ước xa xôi, được nắm tay nhau đi đến nơi tận cùng thế giới. Mỗi khi Hoàng Anh có phi vụ thì Mai Nương đứng ngồi không yên, cô nghĩ nếu Hoàng Anh có mệnh hệ nào có lẽ cô cũng không muốn sống nữa, hai tâm hồn đã gắn chặt vào nhau không gì ngăn cách nổi.

Giấy không gói được lửa. Rồi chuyện tình của họ đã đến tai ông Thành cha của Mai Nương. Ông là một doanh nhân thành công, nhưng tính tình cổ hủ và thành kiến xã hội, đối với ông chỉ có gia đình danh tiếng mới phù hợp với ông mà thôi và điều quan trọng nhất ông chỉ đâu con ông phải ngồi đấy, không bao giờ được cãi lại cho dù việc ông làm là đúng hay sai.

Vừa bước vào nhà ông Thành đã lớn tiếng giận dữ:

- Bà Tư gọi cô Hai ra đây tôi bảo.

Mai Nương vừa bước ra phòng khách, ông Thành lấy tay chỉ vào ghế salong vừa nói:

-Có phải con quen anh chàng phi công, phi kiết gì đó phải không. Nhà mình danh gia thế phiệt, nếu con muốn, hễ tá vương tôn công tử, con nhà môn đăng hộ đối sắp hàng dưới chân sao lại không muốn, ưng chi thằng thiếu úy nghèo kiết xác đó. Ba đã cho chú Lượng tài xế đi hỏi thăm gia thế của nó rồi, nhà chỉ có một tiệm چاپ phôi bằng móng tay để đổi gạo qua ngày. Con mà lấy nó thì có nước đi ăn mày.

Rồi ông dịu giọng vỗ về:

-Thôi ba sẽ tổ chức cho con bữa tiệc mời con cái bạn ba cho con làm quen, ba thấy Toàn con ông Mân vừa đi du học về đang làm giám đốc ngân hàng, đẹp trai con nhà gia giáo, lại nữa cha nó là

nghiệp chủ hàng chục căn phố lầu ở trung tâm Sài Gòn, nó là con một nên hưởng trọn gia sản, con mà ung nó thì đời này khỏi lo. Mà họ cũng đã gắp ba xin cưới và ba đã bằng lòng rồi, thôi lên lầu nghỉ cho khỏe mai người ta đến coi mắt.

Nói rồi ông đi tuốt vào phòng không cần để ý con gái phản ứng ra sao. Tính tình ông Thành là như vậy, mọi người trong nhà phải phục tùng tuyệt đối, không ai có quyền cãi lại.

Mai Nương ngồi trong phòng khách nhìn ra vườn hoa trước nhà mà mắt đắm lệ, bao nhiêu mộng tưởng đã tan thành mây khói. Ước mơ cùng với Hoàng Anh xây đắp một gia đình hạnh phúc đã thật sự tan vỡ, chỉ vì thành kiến giàu nghèo của cha mình. Mai Nương nghĩ mình phải làm một cái gì để phá tan chiếc lồng son son thiếp vàng này, cô vội ra đón xe đến nhà Hoàng Anh.

Hoàng Anh vừa mới đi làm về nhìn thấy Mai Nương trong nhà, hai mắt mọng đỏ và lệ chan hòa, Anh vội hỏi:

-Em có chuyện gì xảy ra vậy?

Tay ôm chặt lấy người yêu Mai Nương nói qua làn nước mắt:

-Em khổ quá, ba em bắt em phải lấy chồng, ngày mai người ta đi coi mắt, làm sao bây giờ hở anh?

-Em có thưa với ba em về chuyện hai đứa mình không?

-Ba em đã biết hết rồi, nhưng ông không bằng lòng, ông không cho em lấy anh...

-Thôi chuyện đâu còn có đó, đừng buồn anh sẽ ráng tìm cách.

Nói rồi Hoàng Anh dìu Mai Nương ngồi xuống ghế. Thật ra khi nghe tin này Hoàng Anh cũng giống Mai Nương, trong lòng chất đầy tâm trạng ngổn ngang. Mai Nương cảm thấy con người mình như đông cứng lại, cô nói như trong cơn mê sảng:

-Nếu mà anh cũng bỏ em có lẽ em không muốn sống nữa.. Em khổ quá...

Hoàng Anh đưa ngón tay lên ngang miệng Mai Nương ngăn không cho người yêu nói thêm những điều không tốt lành và ngắt lời nàng:

-Anh cấm em không được nói bậy, anh sẽ lo được chuyện này...

Tiếng xe hơi thảng gặp trước cửa nhà Hoàng Anh, Ông Thành đi xộc thẳng vào nhà, theo sau là chú Lượng lái xe vừa thoáng thấy bóng Mai Nương trong phòng khách ông đã lớn tiếng một cách giận dữ:

-Mai Nương về ngay lập tức !!

Rồi không thèm nói thêm lời nào nữa, ông Thành nắm tay Mai Nương lôi tuốt ra ngoài mặt cho cô khóc lóc vùng vẫy, Hoàng Anh đưa tay cản ông Thành lại vừa nói:

-Thưa bác, xin bác đừng làm khó Mai Nương, chúng con yêu nhau thật tình, xin hãy vì hạnh phúc Mai Nương mà cho chúng con được toại nguyện. Con hứa suốt đời này sẽ chăm sóc thật tốt cho Mai Nương.

-Cậu có tư cách gì mà nói với tôi, tôi muốn làm gì con gái tôi là quyền của tôi. Thứ đứa mồi mà muốn chòi mâm son à?!. Lượng đem cô Hai ra xe .

Rồi quay qua Hoàng Anh chỉ vào mặt và nói:

-Tôi cảm cậu từ đây không được bèn mắng đến nhà tôi, nếu tôi mà biết được thì cậu sẽ biết tay tôi. Ông Thành khoát tay ra dáng điệu của một người chỉ biết ra lệnh và khinh thường kẻ khác, bước ra xe bỏ mặt Hoàng Anh đứng nhìn theo như kẻ không hồn. Hoàng Anh lăm bằm một mình:

-Mai Nương, anh sẽ không làm em thất vọng, không một trở lực nào ngăn cách được hai đứa mình đâu em..

Ngoài trời màn đêm đã buông xuống từ lúc nào, cảnh vật trước mắt như nhạt nhòa theo bóng tối. Cái nóng của mùa hè vẫn không sưởi ấm được cõi lòng băng giá của Hoàng Anh...

Ngày hôm sau bà Tư đã lên đến nhà Hoàng Anh trao bức thư của Mai Nương. Anh vội mở ra xem.

“Anh yêu,

Ba em nhốt em trong phòng không cho ra ngoài, em không thể nào sống như vậy được nữa, tối thứ bảy anh hãy chờ em ở quán nước lần đầu gặp mặt, nếu anh có quyết định đi với em thì anh báo với bà Tư.

Yêu anh, Mai Nương.

Tối thứ bảy Hoàng Anh đưa Mai Nương vào cư xá sĩ quan nằm trong phi trường, một tuần sau nhờ sự giúp đỡ của Trung Tá không đoàn trưởng Hoàng Anh được chuyển về Cần Thơ.

Khoảng thời gian tràn ngập nắng ấm của tình yêu và hạnh phúc đã bắt đầu đến với đôi vợ chồng son. Khác hơn thời Hoàng Anh còn độc thân, sau phi vụ anh đã chạy như bay về nhà vì biết rằng nơi đó có một người đang chờ mong anh từng giây từng phút.

Khi chiếc Honda 67 vừa dừng trước cửa nhà thì Mai Nương đã đứng đó từ lúc nào với nụ cười tươi thắm trên môi, một tay anh kéo chiếc nón bay ra khỏi đầu tay còn lại ôm lấy người yêu và hít lấy mùi hương quen thuộc tỏa ra từ tóc của nàng, cả hai cùng đi vào nhà.

-Anh đói bụng chưa? Em làm nóng thức ăn nghe?

Giọng nói êm dịu của người vợ hiền làm anh quên đi giây phút tử thần mà anh vừa trải qua, quên luôn những viên đạn phòng không tai ác đã cắm đầy trên thân tàu. Hoàng Anh hôn má người yêu và vui vẻ trả lời:

-Chiều nay em cho anh ăn gì đây?

-Canh chua với cá kho tộ, món này là của bà thượng sĩ Hà sáng nay dạy cho em nấu đó!

-Vậy à! Có lẽ ngon lắm.. vì bà xã của anh nấu mà.

Hoàng Anh nhớ lại lần đầu tiên Mai Nương xuống bếp. Khi thức ăn dọn lên bàn trên đĩa là một khúc giò đen đen hình dạng con cá và một cái tô đựng chất lỏng sền sệt không rõ màu sắc. Hình ảnh Mai Nương đầu tóc rối bù với đôi bàn tay lấm tẩm những dầu phồng do chiên cá làm cho anh se thắt cả lòng. Vậy mà giờ đây Mai Nương là một trong những bà nội trợ giỏi nhất không đoàn. Nàng thật đảm đang đúng là mẫu người vợ lý tưởng như các bạn anh thường nói..

-Anh đi thay đồ rồi ra ăn cơm, làm gì đứng như người bị hớp hồn vậy.

-Tuân lệnh trung úy phu nhân! Tối nay xin phu nhân ban phát cho kẻ hèn này một tiểu phi công nghe.

-Đồ quỉ nè!

Mai Nương rượt theo anh.. cả hai vừa chọc phá vừa đùa giỡn với nhau một cách vui vẻ. Tiếng cười không dứt trong căn nhà ấm áp tình thương..

Niềm vui đến với đôi uyên ương càng lớn hơn khi anh biết được trong người Mai Nương đã mang giọt máu của mình. Hạnh phúc vây kín lấy hai người. Nhìn bụng Mai Nương lớn dần theo thời gian, niềm vui trong anh cũng lớn theo, họ nghĩ đến tương lai với tiếng cười trẻ thơ mà cảm thấy ấm áp.

Cuộc đời không cho họ hạnh phúc dài lâu. Một năm rưỡi kể từ ngày đôi uyên ương sống trong tổ ấm. Một lần nữa cuộc đời khắc nghiệt lại kéo họ vĩnh viễn ra khỏi tâm tay của nhau.

Khi đang nằm trong bệnh viện thì Hoàng Anh nghe tin Sài Gòn thất thủ.Vội trở về nhà với vết thương nơi bụng chưa khép miệng hẳn, và sau đó..

Ông không dám nghĩ thêm nữa, những giọt nước mắt chảy ngược vào tim đã làm chai cứng tâm hồn mình, ông thở dài và tự nhủ thâm, âu cũng là định mệnh, mọi thứ đều thay đổi theo thời gian. Mới ngày nào đó ông đã yêu và đã hy sinh cho tình yêu của mình nhưng chiến tranh đã cướp đi tất cả.

Giờ đây ông chỉ mong đứa con gái ông đừng bao giờ phải vướng vào bi thương của cuộc sống, Hải Yến là tất cả những gì còn lại của cuộc đời ông..

Hoàng Anh một cái tên mà ông đã bỏ quên mấy chục năm nay, Mai Mương và cả đứa con chưa chào đời tất cả .. và tất cả những quá khứ đó như là của một người nào khác chứ không của người đàn ông tên An này..

Tiếng cười giòn tan của Hải Yến cùng tiếng chén đĩa chạm vào nhau từ bếp vọng vào làm ông cảm thấy ấm áp.

-Cộc.. Cộc.. Chú An còn thức không? Cháu đã pha trà, mời chú ra dùng.

Tiếng của Hoàng kêu một cách vui vẻ.Ông vội cất lại chiếc hộp và lên tiếng:

-Vào đây con, Hoàng!

Hoàng bước vào phòng chú An, căn phòng bài trí một cách đơn giản chỉ có chiếc giường ngủ và một cái bàn dính liền với tủ sách mà thôi, ngoài ra có một bức tranh treo trên tường với hình chân dung một người con gái xoa tóc che gần nửa khuôn mặt có đôi mắt tròn xoe làm thu hút lòng người, Hoàng cảm thấy quen thuộc như đã gặp ở đâu rồi. Tại sao lại quen thuộc vậy? Hình ảnh đôi mắt và gương mặt cứ lẩn quẩn trong đầu Hoàng.

-Chú An này, bức tranh ở đâu mà đẹp quá vậy?

-Bức tranh này do người bạn của chú vẽ theo ký ức cách đây mấy tháng khi chú đi lên Main đó. Đây là người vợ đã qua đời của chú. Minh ra phòng khách uống nước trà, đi con.

Chú An bước ra phòng khách Hoàng theo sau. Hải Yến đã dọn dẹp xong liền bưng bình trà cùng ba chiếc tách để xuống bàn.

-Quân đâu rồi con?.

Chú An vừa hỏi vừa rót trà ra ba chiếc tách,

-Dạ anh Quân về rồi ba.

Hải Yến nhìn qua Hoàng nói:

- Anh Hoàng lấy giùm cho em hộp bánh trên đầu tủ, ngăn thứ nhì bên phải đó.

Chú An ngồi nhâm nhi nước trà cùng Hoàng và Hải Yến, ba người trò chuyện đến tận khuya mới đi ngủ.

Hầu như ngày nào Quân cũng đến trong thời gian Hoàng có mặt tại nhà chú An. Hoàng cảm thấy khó chịu như có ai dùng tay bóp trái tim mình mỗi khi Quân có những cử chỉ thân mật với Hải Yến, Hoàng thật sự lo sợ một ngày nào đó không có mặt mình Hải Yến sẽ vượt khỏi tầm tay. Quân thì bằng đủ mọi cách lấy lòng Hải Yến từ quà cáp đến hoa gài như bắt tận..

Phòng khách nhà chú An đèn đuốc sáng choang, tiếng cười nói rộn ràng, trên chiếc bàn nằm sát tường là ổ bánh sinh nhật ba tầng trông ngon mắt. Quân đang bơm bong bóng bằng bình helium mà mắt cứ liếc về phía bếp nơi Hải Yến đang đứng chiên những cuốn chả giò thơm phức. Dung bạn thân nhất của Hải Yến từ Kansas về thăm đang đứng phụ bếp, đập nhẹ tay Hải Yến hỏi nhỏ vừa nhìn về phía Quân:

-Ai vậy bồ? Nhìn cũng mát mắt lắm.

-Xí, mê người ta thì nói cho rồi đừng tui giới thiệu cho, còn bày đặt mát mắt với mát mũi nữa.. hí.. hí..

Dung bị Hải Yến chọc nên hơi mắt cỡ, lấy tay thụi vào người Hải Yến lia lịa. Cả hai cùng phá lên cười vui vẻ. Hải Yến tiếp:

-Bác sĩ đó nghe bồ, đẹp trai chưa vợ.

Càng nói Hải Yến càng chọc Dung dữ hơn làm Dung bối rối thật tình. Hải Yến đâu chịu ngừng ở đó nên lên tiếng kêu Quân:

-Anh Quân này!

Quân vừa đi vào bếp vừa hỏi:

-Có chuyện gì vậy Hải Yến?

-Nhỏ Dung bạn em muốn làm quen với anh, anh thấy thế nào?

-Bạn Hải Yến thì cũng như bạn anh.

Rồi quay qua Dung, Quân lên tiếng chào:

-Rất hân hạnh được quen biết, tôi tên Quân.

Dung lí nhí trả lời:

-Em tên Dung là bạn học Hải Yến hồi trung học.

Dung chỉ nói được mấy chữ rồi im lặng luôn, tay cứ cào nhẹ vào người Hải Yến như muốn cầu cứu. Nhưng Hải Yến đâu bỏ qua cử chỉ cầu cứu đó:

Con Dung nó muốn hỏi anh đã có bạn gái chưa? Nén chưa có thì..?!

Quân hơi bực mình vì mục tiêu của mình đâu phải Dung, mà Hải Yến nói như vậy thì khó đường tấn tới nên nói:

-Anh hiện tại chưa có nhưng bây giờ tạm thời không muốn.

Khi thấy Quân tỏ ra hơi bực nên Dung và Hải Yến cũng lảng sang chuyện khác, Hải Yến nói bằng giọng:

-Sao anh Hoàng đi mua đồ lâu vậy? Bộ tính dọn tiệm người ta sao?

Dung phá lên cười:

-Kìa, xe chàng ngoài cửa rồi kìa, phải như nhắc tiền nhắc bạc gì được vậy thì đỡ.

Hoàng đi mua mấy thứ lặt vặt để trang trí vừa về. Quân thấy vậy liền trở lại chuyện cũ bán cái cho Hoàng với ý định bớt đi đối thủ:

-Anh Hoàng cũng chưa có bạn gái nè, sao Hải Yến không giới thiệu cho anh một cô.

Hải Yến liếc nhanh về phía Hoàng và nói:

-Cù lùn như anh ai mà thêm....

Rồi lảng sang chuyện khác trong khi Hoàng vừa bước vô cửa nên không hiểu chuyện gì xảy ra, mặt hơi ngớ làm mọi người phì cười.

-Thôi mấy người nhanh lên tối rồi, Hải Yến mời các bạn bây giờ đó, chỉ còn một tiếng đồng hồ để sửa soạn thôi đó nghe.

Chú An từ trong nhà mang ra mấy ly nước cam cho đám trẻ mà lòng ông cũng rộn rã niềm vui.

Tám giờ tất cả bạn bè Hải Yến có mặt đông đủ, tiếng nhạc xen lẫn cười nói rộn ràng. Hải Yến mặc chiếc áo dạ hội màu hoàng yến ôm sát mình làm nổi bật những đường cong tuyệt mỹ làm cho bọn con trai phải ngẩn ngơ. Hải Yến bước ra chính giữa phòng và nói:

-Trước hết Hải Yến cảm ơn tất cả các bạn đã đến dự buổi sinh nhật ngày hôm nay, đây là lần sinh nhật thứ 21 và cũng là lần sinh nhật quan trọng nhất trong cuộc đời. Đánh dấu sự trưởng thành, Hải Yến mong muốn tất cả những lần sinh nhật tới cũng sẽ gặp tất cả các bạn như ngày hôm nay. Hải Yến xin tuyên bố buổi dạ tiệc bắt đầu.

Những tràng vỗ tay không dứt... Điệu nhạc vang lên khúc dạo đầu. Quân cảm thấy tự tin và nghĩ rằng mình đã từng đi học nhảy gần một năm và biết bao nhiêu bạn bè đã phục tài, đây chính là dịp để khoe tài năng trước mặt người đẹp, liền đứng dậy đưa tay mời Hải Yến. Cả hai bước ra sàn nhảy và mở màn bằng điệu Pasodop. Từng ba bước một theo nhịp của điệu nhạc Tây Ban Nha như những chàng dũng sĩ Teodo tay cầm khăn đỏ bước vào trận đấu bò, đầu ngẩng cao một cách kiêu

hạnh.

Hoàng ngồi lơ đãng nhìn Quân và Hải Yến đang quay cuồng theo tiếng nhạc rồi liên tưởng đến Karen cùng với Hoàng đã giật được giải ba Tango & Rumba trong cuộc thi mở rộng các trường college của miền Nam Texas. Nhìn Quân cố ý show up trước mặt mình làm Hoàng cảm thấy buồn cười. Khi tiếng nhạc vừa chấm dứt những tràng pháo tay tán thưởng vang lên rộn rã.

Đang ngồi nhìn mọi người miên mang theo tiếng nhạc vừa nhắm từng ngụm cà phê mát lạnh, bỗng có tiếng nói từ sau lưng:

-Anh Hoàng sao không nhảy lại ngồi buồn vậy?

Hoàng ngược đầu lên thấy Hải Yến với gương mặt rạng rỡ nên nói:

-Anh chỉ thích nhìn người ta nhảy thôi. Hải Yến học nhảy ở đâu mà bước chân đẹp vậy?

-Ba dạy cho Hải Yến đó.

Quân đang đứng bên cạnh Hải Yến nghe Hoàng nói liền xen vào:

-Hải Yến biết không, những người không biết nhảy họ thường mượn cớ lung tung, đau chân nhức mỏi.

Và liếc qua phía Hoàng cười cười làm Hoàng bực mình. Hoàng đứng dậy nắm tay Hải Yến bước ra chính giữa sàn khi từ máy phát ra tiếng nhạc Bolero êm dịu của bản Tình Thiên Thu (Historia De Un Amor). Hoàng hát nhẹ tay để Hải Yến xoay tròn rồi bước ba bước theo nhịp tiến lên nhẹ nhàng, đón lấy Hải Yến đang lướt mình trên sàn gỗ một cách điệu nghệ mà trong khiêu vũ được gọi là chào sân. Tất cả mọi người đang có mặt trên sàn nhảy bước vào, nhường chỗ cho hai người quay cuồng trong vũ điệu của Nam Mỹ. Trong phòng mọi người đều im lặng, mắt giương to một cách ngạc nhiên lẫn thán phục vì những bước nhảy này họ chỉ được xem qua các cuộc thi khiêu vũ trên tivi mà thôi.

Quân với sắc mặt tái dần vì đã thua đối thủ của mình một khoảng cách quá xa, Hoàng nhảy còn hơn thầy mình, thì mình không còn có thể so sánh vào đâu. Khi bản nhạc vừa chấm dứt tràng pháo tay vang dội, Hải Yến với mặt hoa rạng rỡ cúi chào các bạn như những vũ công chuyên nghiệp trong tiếng trầm trồ, khen thưởng không dứt.

Thấm thoát mười ngày trôi qua như thoáng mắt, Hoàng ngồi trong phòng thu xếp áo quần thì Hải Yến bước vào, trên tay mang một túi đồ trông có vẻ nặng vừa đi vừa nói:

-Em và ba có ít đồ cho anh mang theo ăn dọc đường, còn đây là dầu xanh, thuốc cảm, thuốc đau bụng và ít đồ linh tinh.

Hoàng thật sự cảm động khi thấy chú An và Hải Yến lo lắng cho mình, nắm lấy bàn tay mềm mại của Hải Yến, Hoàng như nói với chính mình:

-Làm sao có thể quên được cái gia đình ấm áp tình thương này, nơi đây đã cho anh tất cả những gì anh cần trong cuộc sống, anh thật sự cảm ơn em và ba em đã mang lại cho anh những ngày êm đềm nhất mà trong đời này đã hơn một lần anh mong ước, anh ước mơ được trở thành một phần của cái tổ ấm này.

Hải Yến ngồi nép mình vào Hoàng đầu tựa hẳn vào ngực anh nói khe khẽ:

-Thì anh đã là một thành viên của gia đình này rồi, anh hãy yên tâm chỉ vài tháng nữa là em cùng ba sẽ lên thăm anh. Cười cái coi chứ làm gì mà mặt mày một đồng vậy ông thần.

Hải Yến tát nhẹ vào má Hoàng mà sao Hoàng như người đi trên sa mạc đang khát nước lại được ngâm mình trong hồ nước trong lành, Hoàng nở một nụ cười thật tươi và vội hỏi:

-Có thật không, em nói thì phải giữ lời đó nghe.

-Anh này.. .

Hải Yến nói với giọng hơi trách móc làm như những lời mình nói là lão không bằng.

-Em..

Hoàng siết nhẹ bàn tay nhỏ nhắn của Hải Yến và ánh mắt họ đã quyện vào nhau, Hoàng muốn nói nhiều lắm nhưng lời nói có lẽ đã không đủ diễn đạt ý nghĩ trong lòng như thôi thúc.. như sôi trào.. như thực.. như ảo đã thay lời quyến luyến lúc chia tay..

Thành phố lùi dần về phía sau hai bên đường chỉ còn những đồng cỏ tiếp nối tận chân trời. Hai bên đường những đám tuyết trắng chưa tan đang lung linh chớp sáng như những hạt kim cương lóng lánh dưới ánh mặt trời. Hoàng mở rộng cửa kính xe một làn gió mát lạnh thổi vào để xóa tan đi cơn buồn ngủ đang từ từ xâm chiếm lấy mình. Chưa bao giờ Hoàng cảm thấy ấm áp như lúc này.. Từ đây Hoàng đã có người thân, có người quan tâm cho mình, Hoàng tự nhủ với lòng mình như vậy.

Hoàng về đến nhà liền bốc điện thoại gọi cho Hải Yến để báo bình an. Tối hôm đó Hoàng gần như thức trắng đêm cho dù gần cả ngày lái xe không ngủ. Chỉ mới xa Hải Yến vài hôm mà sao Hoàng cảm thấy như đã lâu lắm.

Trở lại căn nhà quen thuộc nhưng sao vẫn thấy trống vắng, mọi vật đều như không có sức sống, lạnh lẽo buốt giá. Hoàng chưa bao giờ cảm thấy mình đơn độc như bây giờ. Ngoài trời những bông tuyết rơi rớt một cách thâm lặng cộng với bầu trời xám ngắt càng làm cho lòng người sâu lắng trong giá buốt của sự cô đơn. Hoàng mơ màng nhớ lại ngày sống bên chú An và Hải Yến, những ngày ngập tràn niềm vui tuy thật ngắn ngủi nhưng đã cho Hoàng tình thương và những cảm giác mới lạ mà Hoàng chưa từng biết đến trong cuộc đời.

Chương 4

Hoàng đã có thói quen mới mỗi đêm đến khoảng mười một giờ đều phải gọi cho Hải Yến rồi mới đi ngủ được. Đêm nay cũng như mọi đêm Hoàng nhìn đồng hồ trên tường, bước mau về phía bếp với ly cà phê trên tay, nhào người với lấy điện thoại để gần nồi cơm điện. Chưa kịp bấm điện thoại thì tiếng reng đã vang lên làm phá tan sự tĩnh mịch trong căn phòng.

-Hello!

-Anh Hoàng hả? Em đây khỏe không anh? Đang làm gì đó?

Hải Yến làm một tràn không kịp thở, giọng nói dồn dập đầy sự lo lắng của Hải Yến làm Hoàng cảm động.

-Ồ, anh đang pha cà phê, cảm ơn em đã gọi cho anh mấy bộ đồ mùa hè nhưng lần sau đừng có gọi nhiều như vậy tốn tiền lắm, em còn đi học làm gì có tiền mà mua đồ cho anh.

-Không sao đâu anh, ba biểu em gọi cho anh.. thiệt tội nghiệp không có ai lo cho anh, em nhớ anh quá.

-Anh cũng vậy, có nhiều khi nhớ em đến mất ngủ còn trong bụng cứ nao nao làm sao ấy, không biết em có vậy không?

-Không, em chẳng nhớ anh tí nào.. hí hí.. Anh có muốn em lên thăm anh không?

Hoàng vừa nghe câu nói ấy như được uống liều tiên được nên vội trả lời:

-Muốn.. Muốn, sao lại không muốn, em có nói với anh là hè em và chú An sẽ lên thăm anh mà, bây giờ đã vào hè rồi em tính chừng nào lên thăm anh đây?

-Anh thiệt muốn em lên thăm anh sao?

-Bộ khủng hay sao lại không muốn.. . Giọng hấp tấp của Hoàng làm Hải Yến cười vang.

-Thôi đi ông khủng ơi! Nếu muốn sao không mau ra mở cửa.

Hoàng bối rối khi nghe Hải Yến nói như vậy, cùng lúc đó ngoài cửa vang lên tiếng chuông cửa quen thuộc của nhà Hoàng, Hoàng vội vàng chạy ra mở cửa thì đã thấy Hải Yến đứng đó tự lúc nào trên tay còn cầm điện thoại.

-A.. . Hoàng la lên đầy kinh ngạc trước sự xuất hiện bất ngờ của Hải Yến.

-Đứng đực đó làm gì? Mau ra sau xe khiêng đồ phụ cho ba em kìa.

Hoàng vội vàng chạy ra sau xe chú An như một cái máy, chú An đang lôi mấy cái valy và xách tay linh tinh các thứ ra khỏi xe, vừa thấy Hoàng chú liền giang hai tay ôm Hoàng vào lòng vỗ vào lưng một cách thân mật:

-A Hoàng ! khỏe không con, cái thằng này..

Chú An nói chuyện với Hoàng mà Hoàng cảm giác như một người cha đang vỗ về con cái làm Hoàng thật sự cảm động:

-Dạ khỏe, để con xách đồ đạc vào nhà cho, chú vào nhà nghỉ cho khỏe.

Hải Yến chạy lại phụ Hoàng mang đồ đạc vào nhà, ngoài hành lý còn có một thùng giấy to tương đương các loại đồ màu và đồ khô Việt Nam. Thấy Hải Yến lăng xăng trong bếp luôn miệng hỏi cái này cái nọ làm Hoàng cũng vui theo. Khi chú An đi tắm hai đứa mới có dịp riêng bên nhau. Hoàng vội ôm choàng lấy Hải Yến và đặt một nụ hôn lên môi cho thỏa những ngày mong nhớ, những ngày của sự cô đơn và chờ đợi, nụ hôn của hơn ba tháng ngóng trông.

Ồi! Sao mà ngọt ngào, vị ngọt của nụ hôn thấm dần vào người Hoàng, lan tỏa nhẹ nhàng khắp thân thể tạo nên nguồn sinh lực mới..

-Anh này! Ba ra rồi kìa..

Hải Yến vừa nói vừa đẩy Hoàng ra nhưng ánh mắt lại như mời gọi Hoàng siết chặt vòng tay hơn, tiếng lách cách phát ra từ buồng tắm làm cả hai đứa vội vã buông tay. Chú An từ phòng tắm đi ra vừa hỏi:

-Ngày mai con có đi làm không?

-Dạ không, con đã nghỉ làm chỗ đó rồi, ngày mai con ra phi trường xách máy bay đi rải phân, không biết chú và Hải Yến có muốn đi với con không, công việc chỉ chừng vài tiếng đồng hồ là xong.

Vừa nghe đến máy bay là cặp mắt chú An sáng lên, cái máu pilot trong người của ông bùng dậy:

-Đi chứ sao không, vừa nghe bây nói là tao đã thấy sướng rồi mà máy bay của hãng làm sao được.

-Chú đừng lo chiếc máy bay đó là của con mua để đi rải phân cho khắp vùng này.

Chú An thật sự ngạc nhiên khi Hoàng nói như vậy:

-Máy bay của con à, mắc lắm làm sao mua nổi?

-Khi nghe đến chữ máy bay ai cũng nghĩ là mắc lắm nhưng thật ra chỉ khoảng trên dưới 70 ngàn là có thể kiếm được tuy không phải mới tinh, chỉ có tiền mướn sân bãi là tốn thôi bởi vậy nếu mua đi chơi thì mắc nhưng để làm việc thì được. Với lại con rất mê lái tàu bay nên công việc này đối với con thật thú vị.

Chú An thật không ngờ Hoàng lại có cùng chung sở thích với mình. Gần 30 năm không còn được ngồi trong buồng lái nhìn cảnh trời mây nước, không còn cảm giác của cánh chim đã từng tung bay trong lửa đạn trên bốn vùng chiến thuật, tất cả những oai hùng đó chỉ còn trong ký ức mà thôi. “Thân Điều” của một thời ngang dọc, một thời làm khiếp hải quân thù giờ đây.. Quá khứ vùn vụt trôi qua như thoáng mắt, thời gian đã xóa nhòa đi tất cả còn lại chẳng chỉ là những hình ảnh mờ nhạt thoáng ắt.. thoáng hiện từ trong sâu xa của ký ức mà thôi.

Hoàng nhìn Hải Yến rồi nhìn chú An và như nghĩ ra điều gì, nên nói:

-Để con kiếm cái gì tối nay nấu ăn, có lẽ chú và Hải yến đi đường mệt và đói bụng rồi.

Hoàng ngừng một chút và tiếp:

-Hay mình ăn cháo gà nghe.

-Được để Hải Yến giúp anh.

Nói xong Hải Yến lẳng xăn lục loại thùng đồ màu còn Hoàng bắc nồi nước và chuẩn bị làm gà. Chú An ngồi nhìn hai đứa mà lòng cũng dâng lên niềm vui nho nhỏ..

Ánh nắng chiếu xuyên qua cửa sổ làm Hoàng tỉnh giấc, với tay lấy chiếc đồng hồ để trên bàn nhìn xem, đã gần 8 giờ sáng rồi, Hoàng vội vàng nhảy xuống giường vào phòng vệ sinh. Khi bước ra phòng khách thì chú An đã pha sẵn bình trà và đang ngồi uống cà phê, vừa thấy Hoàng chú An liền gọi:

-Hoàng lại đây uống nước trà con, cà phê chú đã pha sẵn đây rồi tính vào gọi thì bây đã ra rồi. Bao giờ mình đi con?

-Dạ chừng chín giờ hơn, mình đi đến phi trường khoảng mười giờ. Hải Yến dậy chưa chú?

-Ôi chào! Cái con nhỏ này nó làm biếng lắm làm sao mà dậy sớm cho được.

-Ai nói xấu “cui” đó, không có mặt người ta là tha hồ muốn nói gì lại không được.

Hải Yến vừa nói vừa đi đến phía sau chú An ôm vòng lấy cổ ông vừa cười hì hì làm chú An cũng vui lây. Ông khẽ lấy tay ký nhẹ lên đầu đứa con gái cưng vừa nói:

-Lớn đầu rồi mà còn nhõng nhẽo, may thằng Hoàng là người nhà nếu không người ta cười chết.

Ăn sáng xong mọi người ra xe đi đến phi trường, Hải Yến cười nói tíu tít trên xe hồn nhiên như một con chim nhỏ, Hoàng và chú An nói chuyện về máy bay xem ra rất tâm đắc. Xe rẽ vào con đường mòn nhỏ, khoảng mười lăm phút sau phi trường hiện ra trước mắt. Hải Yến chồm ra phía trước vỗ vào vai Hoàng:

-Phi trường gì mà kỳ vậy chỉ có một cái nhà và ba chiếc máy bay hà?

Hoàng cười lớn nhìn qua chú An giải thích:

-Cái bãi đất trống này gọi là phi trường cho nó oai chứ thực ra là một con đường lộ cũ đã bỏ hoang nằm trong khu đất nhà, ông Phillip đã lợi dụng con đường lộ cũ này làm thành đường băng cho máy bay của ông, những người sống quanh đây thấy vậy nên đến mướn chỗ rồi lâu ngày thành ra cái sân bay này.

Hoàng cho xe đậu bên hông căn nhà, cả ba bước xuống đi về phía cửa chính, bên ngoài có một tấm bản gỗ đề “J.PHILLIP AIRPORT”, chưa kịp bước vào bên trong thì cánh cửa đã bật mở, một người đàn ông đứng tuổi dáng người trông rất khỏe mạnh vừa gặp Hoàng ông liền lên tiếng:

-Hi son! How do you do?

-Fine, thank you.

Ông tiến về phía Hoàng đưa tay ra bắt tay Hoàng và nói tiếp bằng tiếng Việt với giọng lơ lớ:

-Khỏe không con trai.

Hoàng chỉ chú An và nói:

-Đây là Mr An, còn đây là Mr Phillip là một cựu chiến binh Việt Nam, ngày xưa ông lái F4 đóng quân tại phi trường Đà Nẵng.

Chú An bắt lấy tay ông Phillip thật chặt, lòng đầy cảm xúc của thời trai trẻ, cái thời được vi vút trên trời cao lồng lộng, giữa họ mất đi khoảng cách của hai người mới gặp lần đầu, chú An mở đầu câu

chuyện:

-Ngày xưa ông đã ở Đà Nẵng năm nào? Tôi cũng từng phục vụ ở đó, tôi có người bạn học cùng khóa vào năm 70 cũng lái F4, ông ta phục vụ tại Đà Nẵng năm 72 tên là J.Phillip.

Ông Phillip nhìn chú An một cách chăm chú và rất lâu bỗng nhiên ông hét to một cách mừng rỡ:

-Anh.. Anh Le, “Anh thunder” lái A 37 phải không? Còn nhớ mình không? Thăng phillip đầu trọc đây này, hồi còn ở trường bay chiều thứ bảy nào hai đứa mình cũng chạy đi ăn cơm Tàu cách trường gần hai giờ lái xe cậu còn nhớ không?

-Nhớ, nhớ rồi.. Nhớ luôn thời gian tụi mình gặp lại ở Đà Nẵng nữa.. thật không ngờ đã hơn 30 năm rồi mà vẫn còn gặp lại.

Hai người ôm nhau mừng mừng tủi tủi, cả bốn người kéo nhau vào nhà. Ông phillip pha cà phê cho mọi người rồi nói với Hoàng:

-Nè con trai chưa giới thiệu cho ta biết cô tiểu thư xinh đẹp này là ai?

Hoàng mau mắn trả lời:

-Đây là con gái của chú An tên Hải Yến.

-Có phải là cái tên chiếc máy bay của chú mày đang đậu phía trước không?

-Vâng! ..

Hoàng lúng túng và đỏ mặt vì hơi mắc cỡ. Ông Phillip cười thật lớn và nói tiếp:

-Ngày xưa bọn này thường dùng tên người yêu làm danh hiệu truyền tin đó nghe, có gì mắc cỡ mà đỏ mặt vậy.

-Ha.. Ha...

Hoàng bị ông Phillip chọc mặt đỏ như gấc trong ánh mắt Hải Yến dậy lên một chút lòng kiêu hãnh. Ông Phillip dứt tiếng cười nhìn chú An nói tiếp:

-Nè cậu còn nhớ cách lái máy bay không? Có muốn đảo một vòng là lướt không?

-Ok, nghe cậu nói là tứ ngửa tay rồi. Mà máy bay này loại gì vậy?

-Cessna thứ một động cơ giống như loại máy bay thám thính L 19 ở Việt Nam, thứ máy bay mà mình được huấn luyện ở giai đoạn đầu đó.

Quay đầu sang phía Hoàng ông nói tiếp:

-Con trai, bữa nay mình khỏi đi rải phân vì ông Tony có phone cho mình là phân chưa về kịp, ngày mai ông ta mới chở phân lại cho mình. Thôi bây giờ ra xách máy bay chở bạn gái đi chơi đi để tụi tao ở lại đây tâm tình được rồi.

Tính tình ông Phillip là vậy đó muốn gì nói vậy không e ngại gì cả. Ông là người thầy của Hoàng trên nhiều mặt, trong số đó lái máy bay là một, ngoài ra cuối tuần ông thường rủ Hoàng đi câu cá và săn Nai. Có lẽ số của Hoàng thường được người lớn tuổi thích.

Hoàng nắm tay Hải Yến đi ra chỗ đậu máy bay, vừa nhìn thấy, Hải Yến đã biết ngay là chiếc nào nên vừa chỉ vừa ồ lên một cách thích thú:

-Ai sơn màu xanh da trời và cả sóng biển nữa đẹp quá vậy.

Hoàng ưỡn ngực chỉ vào mình:

-Mồ đây chứ ai! Chưa đẹp đâu nhìn gần cửa kính kia.

Hải Yến nhìn theo tay Hoàng chỉ khoảng giữa chong chóng và cửa buồng lái là hai con chim Hải Âu màu trắng đang bay thật sống động, phía dưới hình hai con Hải Âu là hàng chữ “Hải Yến” màu đỏ thật nổi làm cho Hải Yến cảm thấy hãnh diện thật sự. Niềm kiêu hãnh của con gái khi được người khác tôn vinh một cách trân quý.

Khi chiếc phi cơ cất cánh cũng là lúc tâm hồn Hải Yến mê mông giữa bầu trời bao la của ái tình. Hải Yến cảm thấy mình trở thành én biển đang tự do bay liệng giữa khoảng trời xanh vô tận, được bay trên đồng cỏ bao la xuyên qua những rừng núi chập trùng với rừng thông già xanh thẫm một màu trùng điệp.

Bây giờ chỉ còn lại chú An và ông Phillip đang ngồi ôn lại quá khứ, nhắc đến bạn bè trong cùng khóa kẻ còn người mất, họ nói đến chiến tích một thời vẫy vùng ngang dọc trên đôi cánh đại bàng. Họ đã rơi những giọt lệ tiếc thương cho những cách chim trời đã gãy.. những đồng đội đã vĩnh viễn ra đi. Còn lại chẳng chỉ là hai mái đầu điểm trắng.. Kiếm đã tra vào vỏ, mảnh chiến bào đã xếp lại, vó ngựa nay đã chôn chân cho dù ngọn lửa anh hùng vẫn còn ngùn ngụt cháy trong lòng. Ông phillip chép miệng thở dài:

-Anh này, vậy mà ba mươi năm trôi qua như thoáng mắt, nhiều khi mình cứ ngỡ như vừa mới hôm

qua..

-Thôi đừng nhắc chuyện ngày xưa nữa, cái gì đã qua thì cho qua luôn đi, cậu biết không cả con gái cũng không biết mình là phi công, chỉ biết ngày xưa tôi đi lính thôi.

-Vậy à! Chiều nay cậu biểu diễn cho tụi nhỏ coi cho biết tài nghệ của thủ khoa xem nào.

Ông phillip vỗ hai tay vào nhau như tìm ra điều gì rất là vừa ý:

-À này, tôi muốn thành lập công ty chuyên đi rải phân và phun thuốc trừ sâu nên rất cần phi công lành nghề, cậu có muốn làm không?

-Tôi đâu có bằng lái làm sao được.

-Để ợt có gì đâu phải lo tôi sẽ lục lại bằng cũ cho, chỉ cần kiểm tra lại là có bằng ngay, huống gì thằng Jack cùng khóa mình hiện đang là huấn luyện viên chính của trường dạy lái máy bay, chỉ cần gọi một tiếng là được. Cậu thấy thế nào?

-Được để tôi suy nghĩ xem sao. Tôi cũng muốn trở lại nghề bay lắm nhưng có cái hơi kệt là con gái đang còn đi học sợ không ai chăm sóc cho nó.

Hai người đang còn tiếp tục bàn bạc thì Hoàng nắm tay Hải Yến đi vào, vừa bước vào cửa thì tiếng cười của Hải Yến cũng đi theo, cái vui vẻ của Hải Yến đã khuấy động sự yên tĩnh trong văn phòng ông Phillip:

-Ba đã đói bụng chưa, mình đi kiếm cái gì ăn đi. Anh Hoàng ở gần đây có chỗ nào ăn được không?

Chú An nhìn vào đồng hồ tay đã gần một giờ trưa rồi nên quay sang bạn:

-Phillip. Tôi muốn mời cậu đi ăn cơm trưa chung với tụi này, cậu thấy thế nào?

-Khỏi đi đâu cho xa lại nhà tôi dùng bữa cơm gia đình với lại cũng muốn giới thiệu vợ tôi cho cậu quen biết.

Mọi người ra xe Hoàng làm tài xế. Xe chạy chưa đầy năm phút đã tới nhà ông Phillip. Trước sân trồng rất nhiều loại hoa, đặc biệt là một bụi trúc rất lớn dài gần bằng hàng rào dọc theo đường xe chạy vào tận garage đậu xe. Vừa bước vào nhà Hải Yến đã ồ lên một cách kinh ngạc:

-Đẹp quá, nhà này được bài trí theo phong cách Á Đông với hồ nước kiểu Nhật chiếm một góc phòng, đường đi trải bằng sỏi tạo nên cảm giác thật nhẹ nhàng khoáng đạt.

Ông Phillip mỉm cười khuôn mặt lộ vẻ sung sướng pha chút tự hào.

-Công trình này của hai vợ chồng tôi tự làm lấy, bà nhà tôi tốt nghiệp ngành trang trí mỹ thuật mà.

Ông mời mọi người ngồi rồi đi thẳng ra sau vườn nói lớn:

-Em! Mau vào nhà có khách quý đến thăm nhanh lên.

Bà Phillip buông cái cào cỏ vội đi theo ông vào nhà, vừa đi vừa hỏi:

-Ai vậy anh?

-Cứ vào rồi biết.

Hoàng ngạc nhiên khi thấy vợ ông Phillip là người Á Đông vậy mà bấy lâu nay Hoàng cứ tưởng là người Mỹ, Bà Phillip dáng người nhỏ nhắn với khuôn mặt phúc hậu, tướng đi nhẹ nhàng quý phái làm cho người đối diện cảm thấy gần gũi và có thiện cảm từ cái nhìn đầu tiên.

Vừa vào đến phòng khách nhìn thấy chú An bà cũng người lại trong giây lát rồi nhào đến vừa ôm vừa hét lớn:

-Anh ! Lê Hoàng Anh.. Anh thật sao? Em đây.. Thanh Mai đây.. Con bé tóc cột đuôi gà chuyên đưa thơ qua lại cho anh và chị em ngày nào anh còn nhớ không?

-Nhớ !.. Làm sao anh quên được cô bé ngày nào đã giúp anh đưa chị em đi trốn ba em.

-Chị của em đâu rồi anh, có đi chung với anh đến đây không?

-À.. Chị của em.. chị của em.. đã qua đời rồi.. câu chuyện đã xảy ra nhiều năm.

Nói một cách ngập ngừng xong ông cúi đầu im lặng mà hai hàng lệ chảy dài trên má. Còn bà Phillip thì thần thờ hai tay buông thõng nhìn người anh rể mà không nói nên lời. Hải Yến nhìn thấy cảnh đó cũng xúc động mãnh liệt nước mắt tuôn tràn ôm lấy chú An và hỏi qua làn nước mắt:

-Ba, chuyện này là sao vậy? Ba hãy nói cho con biết đi.

Chú An trầm ngâm giây lát rồi ngược mặt lên ôn tồn nói với Hải Yến:

-Qua chào dì Thanh Mai đi con.

Bà Phillip giang rộng hai tay ôm chầm lấy Hải Yến hôn vào trán vừa nói:

-Đứa cháu tội nghiệp của dì, dì thương mẹ con lắm bây giờ dì đặt hết tình cảm đó lên người con, nào hãy ngẩng mặt lên cho dì xem, cháu gái tôi xinh quá.

Hoàng nhìn cảnh gia đình chú An sum họp mà nghĩ đến thân phận cô đơn của mình. Một chút trống

vắng từ từ xâm chiếm lấy trái tim vốn đã cô đơn của mình. Những giọt nước mắt của Hoàng rơi xuống để khóc cho thân phận hẩm hiu, khóc cho cuộc đời đơn độc.

Ông Phillip phá tan sự im lặng:

-Em ! Chuyện gì xảy ra vậy? Các người nói tiếng Việt làm sao tôi hiểu được?

-Anh yêu! Đây là anh rể của em, còn đây là cháu gái của em mà em đã thất lạc bấy lâu nay.

-Thật vậy à! Như vậy là chuyện vui mừng rồi, anh phải xách chai rượu quý mà anh đã cất lâu nay ra uống mừng mới được.

Ông Phillip chạy lăng xăng cười nói vui vẻ, còn Hoàng cảm thấy mình thừa thãi trong căn nhà tràn ngập nụ cười của tình thương sum họp này. Bỗng dưng bà Phillip đến bên Hoàng và hỏi:

-Con là con trai lớn của anh chị phải không?, đôi mắt con giống mẹ như một khuôn đúc ra, còn gương mặt thì của anh rể bước ra đường không thể nào không nhận ra là hai cha con và còn..

-Dạ không phải đâu dì. Con không phải là con của chú An, con mồ côi từ thuở nhỏ làm gì còn người thân.

Bà Phillip cứ lăm bắm trong miệng:

-Không thể nào như thế được.. Không thể nào..

Bà Phillip trầm ngâm suy nghĩ và bà cảm nhận được có cái gì gắn bó với đứa con trai này.

-Không sao đâu, dì vừa thấy con là dì thấy thương liền. Không biết tại sao dì có cảm nhận con như một người thân ruột thịt của dì và lại dì không có con nên muốn hỏi một việc không biết có quá đường đột không?

-Không có chi! Xin dì cứ hỏi?

-Dì muốn nhận con làm con nuôi không biết ý con thế nào?

Hoàng nhìn bà Phillip một cách trù mến như có một sợi dây vô hình gắn chặt giữa hai người và một niềm cảm thông sâu sắc. Nhất là đôi mắt nhìn Hoàng giống y như mẹ của Hoàng trước lúc lâm chung khi bà tỉnh lại sau cơn si dại nhiều năm. Phải rồi cũng khuôn mặt ấy và đôi mắt này đây sao mà giống quá. Tự đáy lòng Hoàng dâng trào lên niềm cảm xúc vô hạn, bật ra thành tiếng:

-Mẹ.. . Ngược lại bà Phillip cũng vậy. Sợi dây tình thương kia đã kéo bà lại với Hoàng. Bà ôm lấy Hoàng như ôm lấy đứa con ruột của mình vỗ vào lưng một cách trù mến.

-Con trai của mẹ, từ nay con không còn cô đơn nữa.

Bà gọi ông Phillip đang ngồi khui chai rượu đỏ trên ghế sofa:

-Anh ! Em có chuyện muốn nói với anh.

Ông Phillip vội vã bước đến cạnh bà và hỏi:

-Có chuyện gì vậy em?

-Chuyện này rất quan trọng. Em đã nhận Hoàng làm con nuôi là đứa con đúng nghĩa trên mặt pháp lý chứ không phải gọi cho vui đâu, anh thấy thế nào?

-Đồng ý quá đi chứ, anh đã thích nó từ khi nó học bay với anh, anh đã muốn nhận nó làm con nuôi mà nó không chịu, không biết em làm thế nào mà nó chịu hay vậy.

-Này con trai từ nay gọi ta là dady nghe, ta mong tiếng này mấy chục năm nay rồi đó.

-Yes sir !

-Sao lại yes sir, phải là yes dady mới đúng nghe không con trai.. hi hi..

-Vâng, con đã nhớ rồi.

Cả hai cùng cười xòa một cách vui vẻ. Đến bây giờ ông Phillip mới nhớ vụ cơm nước nên vội tìm bà nói chuyện:

-Em à! Chưa ai có gì trong bụng hết, mình phải kiếm gì cho mọi người ăn mới được.

-Em có ướp thịt nai rất nhiều, mời mọi người ra vườn sau BBQ đi có lẽ mấy đứa nhỏ đã đói bụng lắm rồi, nhanh đi anh.

Cả nhà kéo ra sân sau, Hải Yến phụ dì Thanh Mai nướng thịt và bắp, mùi thịt nướng bốc lên thơm ngát, Hoàng đem giúp các thứ trong bếp dọn ra vườn sau, trên chiếc bàn lớn chỉ còn lại chú An và dượng Phillip:

-Hoàng Anh ! Thật không ngờ hai đứa mình lại trở thành bà con. Vợ chồng tôi không có con nay nhận được thằng Hoàng chắc là bà vui lắm, mà nói thật cái thằng này tôi khoái nó thật tình.

Chú An nâng ly rượu hớp một ngụm nhỏ và thở dài rồi như nói với chính mình:

-Trái đất này tròn thật, đã đi đến nửa vòng rồi mà vẫn gặp được Thanh Mai. Cái tên Lê Hoàng Anh tưởng rằng đã vĩnh viễn chôn vùi vào đồng tro tàn của quá khứ vậy mà vẫn được moi lên và nhớ lại.

-Phillip ! Uống đi, uống mừng ngày họp mặt. Khi qua đến Mỹ này tôi đã đi hỏi khắp nơi kiếm cậu nhưng không gặp, thật là không ngờ..

Hai người vừa uống rượu vừa cười nói vui vẻ. Bên lò nướng tiếng thịt cháy kêu xèo xèo thật vui tai. Lâu lâu di Thanh Mai lại hôn vào trán Hải Yến hoặc là vuốt tóc đứa cháu gái như để bày tỏ tình thương, mà bà đã thiếu đi bấy lâu nay. Trong lòng bà tâm sự ngổn ngang, phần nhớ đến người chị đã qua đời, phần nghĩ đến đứa cháu và đứa con nuôi mới nhận, mà lạ thật tại sao thằng Hoàng mới gặp lần đầu lại cảm thấy thân thiết như vậy làm lòng bà cứ thắc mắc không yên, bà có linh tính có cái gì đó giữa bà và Hoàng .. cái gì nhỉ?

Bà lắc đầu để quên đi thắc mắc trong lòng mà không giải đáp được, nhưng hình ảnh đôi mắt Hoàng như in đậm trong trí không thể nào quên được, có phải Hoàng có liên hệ gì đến chị Mai Nương? .. Không thể nào như thế được, nếu Hoàng là con chị Mai Nương thì làm sao anh rể không biết. Hay là.. ? Thôi đúng rồi có lẽ Hoàng là con của ai đó trong thân tộc. Bà yên tâm với ý nghĩ đó.

-Dì ơi! Hết thịt ướp sẵn rồi, mình còn không để con đi lấy?

-Còn một thau để trên bếp đó con. Hoàng à, đi lấy đi con.

Cả nhà sum họp vui vẻ mãi đến tận khuya chú An mới dẫn đám nhỏ về. Trên xe Hải Yến cười nói luôn miệng với Hoàng. Riêng chú An cảm thấy lòng mình xao động và tự nói thầm trong đầu.

Thật là khó nghĩ ! Làm sao ăn nói với Thanh Mai về chuyện Mai Nương mà thân phận Hải Yến vẫn được giấu kín? Thật tình mình chưa bao giờ nghĩ đến chuyện ngày hôm nay.

Mai Nương anh có nên nói sự thật cho Thanh Mai biết không? Nếu không nói lòng anh cảm thấy không yên, mà nói thì.. thật tội nghiệp cho đứa con gái, một khi câu chuyện đổ bể Hải Yến có còn vui tươi như bây giờ không? Anh thật sự sợ mất đứa con gái này. Chú An thở dài đưa mắt nhìn đứa con gái cung đang nói chuyện líu lo với Hoàng.

Chú An bấm cửa kính xe xuống, một làn gió mát thổi vào mang theo mùi vị đồng quê, đưa mắt nhìn về đồng cỏ dưới ánh trăng lưỡi liềm, cảnh vật mờ ảo của đồng cỏ về đêm làm cho ta tìm được sự bình yên và lắng dịu của tâm hồn. Xa xa một vài đốm sáng của những căn nhà nằm sâu phía trong như báo hiệu sự sống thanh nhàn của cảnh đồng quê êm đềm.

-Ba, đến nhà rồi, con phải vào phone cho dì Thanh Mai mới được.

Nói xong Hải Yến chạy một mạch vào đến cửa mới nhớ là Hoàng giữ chìa khóa nên gọi Hoàng lớn tiếng:

-Mau lên anh Hoàng, em có hứa với dì là về đến nhà sẽ gọi cho dì ngay, mà tiếc thật bữa nay đi lại quên điện thoại cầm tay ở nhà.

Hải Yến làm cho Hoàng luống cuống cả tay chân, chú An thấy vậy liền la Hải Yến :

-Cái con này làm gì mà quỳnh lên vậy, từ từ để thằng Hoàng mở cửa.

-Không phải đâu ba. Xưa nay con đâu có người thân nào ngoài ba đâu, nay có dì thương con thì con phải gọi để cho dì đỡ buồn chứ hì.. hì..

Chú An chỉ biết cười trừ. Vỗ vai Hoàng ông nói :

-Con đi tắm cho khỏe, có muốn uống nước trà thì tắm xong ra đây với chú. Còn con nhỏ này gọi điện thoại thì đi mau đi cả khuya lắm rồi.

Dòng nước tràn lên người cuốn phăng đi những mệt mỏi làm cho đầu óc Hoàng minh mẫn hơn. Sau khi sấy tóc Hoàng cầm sợi dây chuyền hình trái tim mân mê chữ A trên tay và nói thầm, đây là tất cả những gì còn lại của thân thể mình. Cha ! Cha bây giờ ở đâu?.. Không biết cha có biết rằng có con tồn tại trên đời này không?.. Hoàng thở dài rồi đeo sợi dây chuyền vào cổ trong đầu vẫn mang hình bóng người cha chưa biết mặt.

Tất cả những chi tiết mà mẹ Hoàng kể lại trước khi chết thật ít ỏi, lại thêm lúc đó bà đã sức tàn lực kiệt nên Hoàng chỉ nghe tiếng được tiếng mất. Hoàng chỉ biết cha là phi công và bị lạc với mẹ khi Hoàng được khoảng sáu tháng. Lúc đó vào những ngày cuối tháng tư năm bảy lăm sau khi bà ở trên tàu đang thẳng tiến ra khơi, vì đứng sát lan can và người trên tàu quá đông nên bà đã ngã xuống biển trên người còn cột chặt lấy Hoàng. Sau khi tỉnh lại thì bị mất trí may nhờ ông bà Tư thấy tội nghiệp nên cho ở trong một cái chái bỏ hoang cho đến ngày Hoàng khôn lớn.

Bước ra khỏi phòng tắm nhìn thấy chú An đang lục đục trong bếp Hoàng liền nói:

-Chú đang nấu nước hã? Để con làm cho.

-Không, chú đang coi nồi chè hạt sen của con Hải Yến, nước trà chú để ở phòng khách, ra uống trà con. Chốc nữa con nhỏ ra là mình có chè ăn rồi.

Vừa nói chú An vừa kéo tay Hoàng bước ra phòng khách. Trên bàn là một bộ bình trà mà Hoàng chưa thấy lần nào trông thật lạ mắt, Hoàng cầm chiếc bình lên ngắm nghía và hỏi:

-Bộ bình trà này trông thật lạ mắt nhưng nhỏ vậy làm sao mà uống?

-Cái này là trà tàu có cách uống riêng, không phải như bình trà lớn mình uống hằng ngày. Chiếc bình con đang cầm gọi là bình Tống còn những cái chung nhỏ xíu này gọi là chén Phan, cái bình có miệng to thì gọi là bình chuyên dùng để rửa trà.

Vừa nói ông vừa châm nước rửa trà một cách nhanh nhẹn. Sau đó rót trà ra những chiếc chung nhỏ, dòng nước màu xanh biếc và mùi thơm bốc lên ngạt ngào làm Hoàng có cảm giác êm dịu và thoải mái.

Hải Yến từ phòng tắm bước ra đưa tay hất ngược mái tóc tạo nên sự khô gợi, thêm vào chiếc áo ngủ tuy kín đáo nhưng mềm mại đã làm nổi bật những đường cong tuyệt mỹ của người con gái lúc xuân thì, Hoàng dao động cả tâm hồn. Ước gì?... Ước gì?..

-Hoàng ! đang suy nghĩ gì vậy? Vô giúp Hải Yến đem chè ra đây con.

-Dạ .. Không có gì.

Hoàng đứng dậy đi mau vào bếp để giấu đi sắc mặt bối rối với những ý nghĩ không được đúng đắn của mình.

Đứng bên cạnh Hải Yến Hoàng len lén nắm lấy tay nàng, mắt nhìn thẳng vào đôi mắt đen láy của Hải Yến như muốn nói em đẹp lắm.

Hải Yến đưa mắt nhìn xuống tay Hoàng rồi nhìn về phía chú An với ngụ ý có ba đó kia. Hải Yến nói to để che lấp đi sự mắc cỡ:

-Mau bưng mấy chén chè, coi chừng nóng à nghe.

Hoàng bưng mấy chén chè đi ngang với Hải Yến. Thấy Hải Yến cứ cười mỉm chi hoài, Hoàng cũng không biết cô tiểu thư xinh đẹp đang nghĩ gì?

Ăn chè xong chú An ngồi uống nước trà trò chuyện với Hoàng đến quá nửa đêm mới đi ngủ.

Hoàng giật mình thức giấc khi tiếng chuông điện thoại reo vang:

-Allo..

Giọng nói vui vẻ quen thuộc của ông Phillip vang lên trong điện thoại:

-Con trai dậy chưa? Mau lên ra phi trường làm việc, ông Tony đã đem phân tới rồi.

Hoàng vội vàng ngồi dậy phóng vào buồng tắm làm vệ sinh thật mau, vừa bước ra nhìn thấy chú An Hoàng liền nói:

-Con phải đi làm chú có muốn đi với con hôm nay không?

-Đi chứ sao không, đi máy bay vui thấy mồ. Anh Hoàng hư lắm hỏi ba em mà không hỏi em, bộ coi con nhỏ này là người tàng hình sao?

-Đâu có đâu, tại anh không thấy Hải Yến chứ bộ, nếu được Hải Yến đi chung thì còn gì bằng.

Chú An nhìn Hải Yến lắc đầu và cười nói:

-Con hơi đâu mà dính chính với con nhỏ này, tính nó ưa chọc phá người ta lắm.

-Hoàng à! Con với Hải Yến đi, hôm nay chú hơi mệt thôi để khi khác.

Hoàng sánh vai cùng Hải Yến ra xe vừa đi vừa cười nói vui vẻ, chú An nhìn theo hai đứa trẻ mà lòng cũng cảm thấy vui theo.

Chương 5

Chỉ còn lại một mình, ông mới cảm nhận được hết sự cô đơn trống vắng của Hoàng. Ông tự nhủ thầm trong bụng là phải thương thằng nhỏ này hơn, nó đã chịu tội lỗi bấy lâu nay thật tội nghiệp. Rồi nghĩ sang chuyện của mình. Chép miệng thở dài nếu đứa con của mình còn sống chắc là cũng độ tuổi Hoàng. Con ơi cha thật sự hối hận khi đưa mẹ con và con lên tàu. Nếu như ngày ấy không bước lên chuyến tàu định mệnh đó thì ngày hôm nay cha đã được sống trong hạnh phúc của mái ấm gia đình..

-Đing.. Đong..

Tiếng chuông cửa cắt ngang dòng suy nghĩ, ông xỏ chân vào dép bước ra mở cửa.

-Ồ Thanh Mai ! Mời đi vào nhà.

Ông mở rộng cửa và nhường đường cho cô em vợ rồi bước theo sau.

-Em suốt đêm qua không ngủ được khi nghe tin chị Mai Nương, nên sáng hôm nay vội vàng đến kiếm anh. Anh hãy nói cho em biết tại sao chị Mai Nương qua đời. Hôm qua khi anh nhắc đến chị Mai Nương hình như anh có điều gì khó nói vì em thấy anh có vẻ suy nghĩ dữ lắm.

Chuyện mà ông thật sự lo sợ đã đến rồi làm sao đây? Chú An nhú đôi chân mày và suy nghĩ có nên kể cho Thanh Mai biết hết mọi chuyện hay không? Sau khi cân nhắc kỹ lưỡng ông quyết định phải kể cho Thanh Mai nghe sự thật này.-Thanh Mai ! Em nghe cho rõ đây sau khi anh kể câu chuyện này, em không được tiết lộ một lời nào cho ai biết nhất là Hải Yến. Nếu em chịu hứa với anh thì anh mới kể được.

-Vâng, em xin hứa. Anh hãy an tâm em hiểu được tầm quan trọng trong câu nói của anh.

Ông thuật lại toàn bộ câu chuyện theo lời người bạn đã kể cho ông khi tàu ra khơi, Mai Nương ngã xuống biển như thế nào và ngậm ngùi nói:

-Thật tội nghiệp cho Mai Nương ngay cả nắm mộ cũng không có.

-Em không ngờ câu chuyện lại khủng khiếp như vậy. Ấu cũng là định mệnh.

Rút chiếc khăn giấy chấm nước mắt và nói:

-Em rất thương chị Mai Nương, trong nhà chỉ có hai chị em nên rất thân với nhau..

Rồi bà như vừa nghĩ ra được chuyện gì, người hơi chồm về phía trước và hỏi:

-Chị Mai Nương mất đi đã hai mươi bảy năm rồi. Vậy.. Hải Yến là con của ai? Chuyện này là sao?

-Đó là chuyện xảy ra trên biển hai mươi một năm về trước.... Ông mơ màng nhớ lại..

Giữa trưa nắng chói chang trên biển.. Gió thổi giật từng cơn tạo nên những ngọn sóng bạc đầu tai ác, muốn đập tan chiếc thuyền nhỏ bé như một chiếc lá đang lên dênh trên biển cả bao la. Mọi người trên tàu thiếu nước uống đã ba ngày, nên không ai còn sức để nhích động chân tay. Tội nghiệp nhất là một bà mẹ trẻ với đứa con chưa tròn ba ngày tuổi đang nằm thoi thóp ngay trong phòng lái của ông. Bà nắm lấy tay Ông thiều thào qua hơi thở:

-Nếu tôi có chết đi xin anh hãy bảo bọc dùm đứa bé này, thật tội nghiệp vừa sinh ra đời đã lâm vào hoàn cảnh trái ngang này.

-Xin chị cứ yên tâm nếu tôi còn sống được ngày nào tôi sẽ lo cho nó như đứa con ruột của mình.

Tiếng đứa trẻ khóc vì thiếu sữa nấc lên từng lúc như sắp ngất đi, trong khi người đàn bà tội nghiệp đã trút hơi thở cuối cùng. Sau khi bà chết đi Ông đã tự hứa với bản thân mình là phải cố sống và nuôi đứa bé này nên người. Đến chiều hôm đó khi ông nhìn thấy một con Ến biển đậu trên cột buồm, khoảng hai giờ đồng hồ sau chiếc thuyền của ông đã được vớt lên tàu lớn, sau đó ông kết luận.

Đó là lý do tại sao tôi đặt tên đứa con gái là Hải Yến.

Khi chấm dứt câu chuyện ông ngẩn mặt lên nhìn bà Thanh Mai với đôi mắt u buồn. Bà Thanh Mai nắm lấy tay ông và nói:

-Xin lỗi anh! Em thật tình xin anh tha thứ vì đã nghĩ những điều không đúng về anh, khi anh kể chuyện chị em. Lúc đó em nghĩ Hải Yến có lẽ là con người vợ kế của anh, em cũng thật không ngờ anh lại chung thủy như vậy.

-Ồ, có gì đâu mà đi phải xin lỗi, tôi chỉ xin đi một điều, xin đi giấu kín chuyện Hải Yến không phải là con ruột của tôi và xin đi xem Hải Yến như là đứa cháu của dì.

-Vâng em xin hứa câu chuyện về Hải Yến sẽ không tiết lộ cho bất cứ ai ngay cả chồng em cũng vậy.

Hải Yến xinh đẹp dễ thương như vậy làm sao em không thương cho được, anh đã nhận nó làm con thì đương nhiên nó sẽ là đứa cháu của em rồi. Sau khi nghe anh kể về thân thế của nó em càng thương nó hơn.

-Cám ơn Thanh Mai đã nói với anh những lời chân tình đó.

-Ngoài việc qua đây hỏi chuyện chị em. Vợ chồng em muốn mời anh sang nhà dùng bữa cơm gia đình.

-Chờ tôi thay đồ là đi ngay.

Nói xong ông bước vào nhà trong, năm phút sau ông cùng bà Phillip ra xe.

Hôm nay Hải Yến mặc quần jean với áo thun chân mang giày thể thao trông thật gọn gàng mát mắt. Tay cầm hai lon nước ngọt đi về phía Hoàng và nói lớn:

-Khát nước chưa ông thần, có muốn uống nước không?

Hoàng đang đứng sửa giàn phun thuốc trừ sâu liền xoay đầu nhìn Hải Yến:

-Tay anh dính đầy thuốc không cầm lon nước được, có khát cũng không biết làm sao?

-Nếu muốn em dứt cho uống thì nói đại cho rồi, còn làm bộ nữa.

Vừa nói vừa khui lon nước đưa lên miệng cho Hoàng. Ngụm nước thật ngon, đây là lần đầu tiên Hoàng nhận được sự chăm sóc như vậy, vị ngọt của nước thấm vào lòng, ngấm vào tim như được uống liều tiên được một cảm giác lâng lâng khó tả. Chiếc điện thoại từ túi Hải Yến vang lên điệu nhạc vui tai.

-Allo,

-Hải Yến hả con ba đây, con nói với thằng Hoàng sau khi làm việc xong lại nhà dì ăn cơm. Bao lâu nữa mới xong?

Hải Yến nhìn Hoàng và hỏi:

-Ba em hỏi anh bao lâu nữa thì xong việc?

-Độ chừng nửa giờ thì có thể đi được.

-Anh Hoàng nói gần xong rồi, nửa giờ nữa tụi con có mặt tại nhà dì. Tụi con có cần ghé nhà đón ba không?

-Không cần đâu hồi sáng này dì con đã rước ba rồi thôi bây giờ làm việc đi.

Hải Yến cất phone vào túi rồi ngồi nhìn Hoàng cầm ống nước xịt rửa giàn ống phun một cách chăm chú. Mũi thẳng và cao nằm trên khuôn mặt cân đối, thêm vào mái tóc bông bênh tạo cho Hoàng một dáng cách phong sương làm Hải Yến phải thán khen, lâu nay không để ý thật không ngờ Hoàng lại đẹp trai và đầy nam tính như vậy.

Đang suy nghĩ vẩn vơ bỗng Hải Yến liên tưởng đến Quân, ấn tượng của Quân trong lòng Hải Yến khá sâu sắc vì Quân biết Hải Yến từ nhỏ. Thời gian gần đây Quân nhiều lần bày tỏ tình cảm gần như công khai theo đuổi, Quân không còn kêu Hải Yến là cô bé như ngày xưa, ngoài ra Quân viện đủ lý do để cận kề bên Hải Yến, hầu như cuối tuần nào Quân cũng có mặt tại nhà và mang theo đủ loại quà khi thì chai dầu thơm lúc hộp đồ trang điểm, nếu Hải Yến không nhận thì Quân nói là đi công tác chỗ này chỗ nọ thấy lạ nên mua cho cô em kết nghĩa. Do đó căn phòng Hải Yến chất đầy quà tặng của Quân.

Hải Yến biết mình thật sự yêu Hoàng nhưng khi thấy Quân theo đuổi, niềm kiêu hãnh của người con gái mới lớn khi được nhiều người theo đuổi bùng lên mãnh liệt, cho nên không từ chối và cũng không bằng lòng. Hơn nữa Quân cũng đẹp trai lại có bằng cấp cao nhiều cô bạn mong ước ngày đêm, nay làm cái đuôi đi theo mình làm sao Hải Yến không hãnh diện cho được. Đang thả hồn theo những suy nghĩ của mình thì Hoàng vỗ vào vai làm Hải Yến giật bắn người, đưa tay lên chặn ngực nói qua hơi thở dồn dập:

-Anh làm người ta hết hồn nè, giờ tim vẫn còn đập quá chừng hà. Cái anh này!

-Em đang suy nghĩ gì mà khờ người ra vậy?

-Đâu có gì đâu. Đâu có nghĩ gì.. À.. Anh xong việc rồi hả?

-Ừ, nhưng thấy em nhìn đằng kia mà như .. Nè có việc gì giấu anh phải không?

Hải Yến hơi mắc cỡ giả bộ làm mặt giận và đi thẳng ra xe. Hoàng vội vã chạy theo xin lỗi rồi rút.

-Thôi anh có gì không phải thì cho anh xin lỗi, đừng giận anh tội nghiệp.

Nghe Hoàng vừa nói vừa diễn tả điệu bộ ra chiều đau khổ lắm vậy Hải Yến cũng phì cười, le lưỡi chọc Hoàng rồi mở cửa phóng lên xe. Cả hai chọc phá nhau một cách vui vẻ.

Vừa quẹo vào ngõ nhà mẹ nuôi thì chiếc Ford F 150 bóp kèn inh ỏi đằng sau xe Hoàng. Đến sân sau

Hoàng dừng xe bước xuống thì trên xe truck một cô gái tóc vàng cũng xuống theo chạy lại ôm lấy Hoàng và reo lên:

-Hoàng ! How are you doing?

-Karen, I'm fine.. I'm fine.

Hoàng ôm lấy karen nhảy lên mừng rỡ:

-Từ ngày rời trường đến nay mới có dịp gặp lại karen, sao? Đạo này thế nào? Trông bỏ vẫn như xưa vẫn đẹp như ngày nào. Ngọn gió nào đưa cô hoa khôi của trường đến đây?

-Đây là nhà chú Phillip của mình. Vậy chứ Hoàng đến đây làm gì?

-Ông là cha nuôi Hoàng đó.

-Thật vậy à?

Đôi mắt Karen tròn lên một cách ngạc nhiên nhìn Hoàng.

Hoàng này giờ lo mừng gặp lại bạn cũ nên quên giới thiệu Hải Yến. Chợt nhớ ra Hoàng liền xoay đầu tìm Hải Yến, thì thấy nàng đứng tựa vào xe, Hoàng nắm lấy tay Hải Yến kéo đến trước mặt Karen:

-Xin giới thiệu với Karen đây là Hải Yến bạn của Hoàng gọi mẹ nuôi Hoàng là dì.

Hoàng nhìn hai cô gái xinh đẹp bắt tay nhau chào hỏi một cách nhật nhõo và không có thiện cảm. Nhưng Hoàng thật vô tâm nên không để ý!!

Ông Phillip bước ra mở cửa vừa thấy Karen ông la to một cách ồn ào vui vẻ và đưa hai tay ra phía trước:

-Karen, lâu quá không gặp. Dễ đến mấy năm nay cháu không về đây. Khỏe không vào nhà đi cháu.

Ông hơi ngạc nhiên khi thấy Karen ôm lấy cánh tay Hoàng.

-Mấy đứa con quen với nhau à?

Hoàng lên tiếng:

-Con và Karen là bạn từ hồi trung học cho đến College, con thật không ngờ Karen lại là cháu của dady.

-Thôi tắt cả hãy vào nhà rồi nói chuyện.

Nói rồi ông mở rộng cửa nhường đường cho ba đứa trẻ vào nhà. Vừa bước vào nhà Hải Yến chạy lại phía dì Thanh Mai nói chuyện tíu tít nhưng mắt không rời khỏi Hoàng. Hải Yến có cảm nhận người con gái xinh đẹp tóc vàng này là một mối nguy hiểm cho mình. Cô ta có thể kéo Hoàng ra khỏi tầm tay mình bất cứ lúc nào. Hơn nữa cô ta có vẻ thân với dì Thanh Mai làm nỗi lo của Hải Yến càng rõ nét đến nỗi dì Thanh Mai thấy được:

-Hải Yến có chuyện gì vậy con, hình như sắc mặt con có vẻ không vui.

-Dạ con chỉ hơi mệt chứ không có gì đâu, có lẽ tại vì không quen đi máy bay.

Lần đầu tiên Hoàng được hưởng một bữa cơm thân mật gia đình, xung quanh Hoàng đâu cũng là tiếng nói cười của những người thân. Hoàng cảm tưởng mình là trung tâm vũ trụ, sự ấm áp của tình thương bao bọc lấy Hoàng. Cánh chim cô đơn ngày nào một mình hiu quạnh không bên đỡ, nay được gặp lại bầy, Hoàng nhìn mẹ nuôi với ánh mắt tràn ngập tình thương, ngược lại bà cũng vậy. Ánh mắt trìu mến của bà làm Hoàng liên tưởng đến mẹ. Hoàng thầm kêu trong đầu:

-Mẹ! Mẹ ơi bây giờ mẹ ở đâu? Có nghe lời con nói? .. Đứa con lạc loài của mẹ nay đã có một mái ấm gia đình.

Thắc mắc về bà mẹ nuôi trong lòng Hoàng ngày một lớn, mỗi khi nhìn bà Hoàng lại càng thấy giống mẹ ruột của mình.. . Đang suy nghĩ miên mang thì giọng nói trong trẻo của Karen cắt ngang dòng suy nghĩ:

-Hoàng, đi ra sau hút thuốc không?

Hoàng gật đầu chân bước theo Karen, vừa ngồi xuống ghế xích đu, Karen rút một điều thuốc chậm rãi đưa lên môi bật lửa hít một hơi dài và nhìn mặt Hoàng một cách chăm chú, làm Hoàng hơi bối rối không biết cô bạn này nhìn mình có ý gì đây nên nói:

-Karen làm gì mà nhìn Hoàng dữ vậy?

-Đã gần năm năm Karen mới có dịp trở về đây, cảnh vật không có gì thay đổi, Hoàng cũng vậy chỉ có mình là.. thay đổi.

Karen thờ dãi nhè nhẹ, tuy rất khẽ nhưng Hoàng cảm nhận được có một chuyện gì trọng đại xảy ra cho người bạn học của mình, nên Hoàng gợi ý với cô bạn thân xem có giúp gì được hay không:

-Hoàng thấy Karen hình như có tâm sự gì đó nếu không ngại thì cứ nói xem Hoàng có giúp gì được

hay không?

-Cám ơn Hoàng đã bận tâm. Mình vừa mới ly dị nên trở về đây tìm kiếm sự yên tĩnh trong tâm hồn nhưng không ngờ lại gặp Hoàng. Lúc này đây là lúc mình cần một người bạn để làm vui đi những rạn nứt trong lòng.

-Ồ ! Hoàng xin lỗi vì đã khơi lại vết thương lòng của Karen.. Hoàng ..

Karen ngắt ngang lời nói của Hoàng:

-Tất cả điều đã được thương để an bài, Karen chỉ xin một khoảng bình yên.

Karen ngồi im lặng mắt nhìn về một cõi xa xăm. Hoàng thấy trên khuôn mặt khả ái in đậm nét thời gian và đôi mắt trong xanh kia mang theo một chút xót xa cay đắng, có lẽ Karen đã trải qua chấn động gì ghê gớm lắm. Karen cắn vào môi như muốn lấy thêm can đảm, hít một hơi thật sâu và nói:

-Karen và Tom đám cưới với nhau được gần hai năm, có một ngày mình đi làm về sớm hơn thường lệ, khi bước vào nhà thấy Tom cùng cô bạn thân đang quần lầy nhau trên mình không một mảnh vải che thân. Không những họ không cảm thấy có lỗi mà còn nhìn mình cười một cách sượng. Tất cả sự việc xảy ra trong thoáng mắt.

Qua vài ngày sau mình đặt bút xuống ký vào tờ đơn ly dị. Cuộc tình của mình đã ra đi một cách đơn giản như vậy đó. Bao nhiêu ước mơ, bao nhiêu tình cảm vun đắp đã tan biến như bọt sóng.

Karen ngả đầu vào vai Hoàng khóc nức nở, Hoàng thật sự bối rối trước hoàn cảnh này. Biết nói gì đây khi Hoàng chưa có tí kinh nghiệm về những mất mát trong tình yêu, chỉ còn biết dùng tay vỗ vào vai Karen như muốn nói lời an ủi. Nhưng hành động đó của Hoàng đã lọt vào mắt Hải Yến khi cô bước ra vườn sau tìm Hoàng.

Hải Yến không thể tin vào những gì mình thấy trước mắt, một luồng hơi nóng dâng lên chặn ngang cổ. Hải Yến muốn hét lên thật to, nhưng không làm chủ được bản thân mình. Trời đất cuồng quay con người không còn một chút sức lực nào nữa. Thả mình ngồi xuống thềm nhà hai tay ôm lấy mặt mà nước mắt đã chảy dài trên má từ lúc nào.

-Sao họ lại âu yếm với nhau như vậy, chỉ nhìn từ phía sau cũng đủ biết họ là một đôi tình nhân.

Hoàng ơi ! Sao anh nhẫn tâm lường gạt tình cảm của một người con gái mới biết yêu lần đầu, em đã dâng hiến tình yêu và lòng chân thành cho anh không hề nghĩ suy tính toán.. Trời ơi! Sao con lại khổ thế này..

-Hải Yến có chuyện gì vậy em, sao em khóc?

Hải Yến ngược mặt nhìn lên thì đã thấy Hoàng đứng đó tự bao giờ với nét mặt lo lắng.

-Anh làm việc gì anh tự biết.

-Anh đâu có làm gì đâu?

-Anh.. Anh ôm người ta trong lòng mà bảo không làm việc gì à!

-Em nói Karen hả?

Hoàng phì cười khi nghe Hải Yến nói như vậy trong khi Hải Yến nhìn Hoàng với ánh mắt ngạc nhiên.

-Em đã hiểu lầm rồi, anh và Karen không có gì với nhau đâu, cô ấy vừa ly dị nên tâm sự với anh, sau đó mượn vai anh khóc và ..

-Thôi em không nghe đâu, bắt gặp tại trận mà còn chối.

Ngoài miệng nói vậy nhưng lòng như trút gánh nặng ngàn cân và cảm thấy hơi mắc cỡ nên Hải Yến đứng dậy làm bộ bỏ đi về phía hàng rào. Hoàng vòng tay ôm Hải Yến từ phía sau lưng, hôn lên mái tóc và nói:

-Cô bé ghen rồi phải không? Nhưng anh cũng phải xin lỗi vì đã làm em khóc, lần sau anh không cho người khác mượn vai nữa đâu.

Hai người nắm tay nhau đi đến chiếc cầu bắc ra hồ sau nhà. Mặt trời đã ngả bóng về tây chiếu xuống mặt hồ tạo nên muôn ngàn tia sáng màu vàng lấp lánh như những ánh sao. Hải Yến ngồi dựa vào Hoàng chân thả trong nước một cách vô tư. Thả mắt trông theo những cánh én đang tung tăng bay liệng giữa mặt hồ, đây đó vài bụi hoa Blue Bonnet trải dọc theo bờ hồ đang khoe sắc tím như muốn nói rằng tôi đang mang trên mình màu chung thủy của tình yêu. Hoàng ghi sát Hải Yến vào lòng hôn nhẹ lên mắt người yêu và nói:

-Anh ước gì được ngồi mãi bên em giữa hoàng hôn như thế này.

-Em cũng vậy! Em muốn anh mãi không lìa xa em.

Hoàng nâng cằm Hải Yến nhìn thẳng vào mắt người yêu như muốn ghi lại hình ảnh của người yêu

và khắc sâu vào tâm khảm, thời gian như dừng lại, cánh chim cũng ngừng bay chỉ còn nghe nhịp đập con tim của đôi tình nhân đang đưa nhau vào bên bờ hạnh phúc.

-Hải Yến! Đây là sợi dây chuyền của mẹ anh trước lúc lâm chung đã trao lại cho anh, kỷ vật này anh quý như tính mạng của mình, nay anh trao lại cho em như là một lời ước hẹn.

Hoàng run run tháo sợi dây chuyền hình trái tim đeo vào cổ cho Hải Yến, cũng như trao cả niềm tin và tình yêu trọn vẹn cho người yêu.

Hải Yến đầu tựa vào vai người yêu tay vân vê mặt dây chuyền mà nghẹn lời không còn nói được tiếng nào nữa. Từng cơn gió nhẹ nhẹ làm rung động những cành cây phát ra tiếng xào xạc trên cành, đây đó một vài chú chim đang riu rít tìm về tổ ấm, ở cuối chân trời chỉ còn một vầng ánh sáng vàng nhạt rồi chuyển dần sang màu đỏ rọi xuống mặt hồ như muôn ngàn vì sao được trải lên đó. Đôi tình nhân ngồi bên nhau trong im lặng với ước mơ một tương lai êm đềm đang chờ đón họ.

Sau khi từ nhà dì Thanh Mai trở về Hải Yến cứ đem sợi dây chuyền ra ngắm, rồi lại cười một mình đến nỗi chú An cũng cảm nhận được, nhưng chú có hỏi gì Hải Yến cũng không nói.

Một tuần sau vào chiều thứ sáu Hải Yến rủ Hoàng qua nhà dì Thanh Mai chơi chỉ còn lại chú An một mình ở nhà, ông bước vào phòng tắm nhìn thấy đồ đạc để lung tung làm ông hơi bực mình và tự nói:

-Cái con nhỏ này tắm rồi không chịu dọn cho sạch sẽ, chiều nay về đây phải la nó mới được.

Đang dọn trên chỗ rửa mặt bỗng mắt ông ngừng lại ở một điểm trên nền phòng tắm, ông cúi xuống lượm thì ra là một sợi dây chuyền, nhìn vào mặt dây chuyền ông đã lặn người đi, trên mặt hình trái tim là một chữ A, ông vội lật ra đằng sau hai chữ J.P vẫn còn tuy mờ nhạt. Ông nắm chặt sợi dây chuyền trong tay và lao đảo bước ra phòng khách tay nhất điện thoại bấm gọi cho Hải Yến.

Tiếng điện thoại cầm tay trên bàn reo vang, Hoàng vội trả lời:

-Allo, Hoàng đây!

-Hoàng ... sợi dây chuyền

Hoàng chỉ còn nghe tiếng đồ vỡ của đồ đạc loảng xoảng, rồi không nghe gì nữa. Hoàng vội hét to:

-Hải Yến về nhà ngay, ba em xảy ra chuyện rồi.

Hoàng và Hải Yến chạy ra xe, hai vợ chồng dì Thanh Mai cũng theo sau. Vừa bước chân vào nhà đã thấy chú An nằm dưới đất bên cạnh chiếc điện thoại vẫn còn lẫn lóc gần tâm tay, Hoàng vội kêu xe cứu thương trong khi Hải Yến ôm lấy chú An khóc ngất.

Trong bệnh viện chú An tỉnh lại nhìn một vòng xung quanh chỉ thấy hai vợ chồng dì Thanh Mai ông lên tiếng:

-Tôi đã ngất bao lâu rồi? Hai đứa nhỏ đâu rồi đi?

-Tụi nó ra ngoài lo giấy tờ gì đó, bác sĩ nói anh bị kích thích dữ dội lại có chút đỉnh cao huyết áp nên ngất đi chứ không có sao.

Ông Phillip bước lại bên cạnh giường chú An, tay lục trong túi lấy ra sợi dây chuyền đưa cho chú An và nói:

-Sợi dây chuyền của anh này, khi anh bị ngất đi tay vẫn nắm chặt lấy nó.

Chú An đưa tay ngăn câu nói của ông Phillip với vẻ mặt dăm chiêu một cách dữ dội rồi hỏi:

-Anh hãy nhìn xem có phải là sợi dây chuyền mà anh đã tặng cho tôi hồi đám cưới không?

Ông Phillip đưa mặt dây chuyền lên ngắm nghía hồi lâu, rồi gật đầu và nói:

-Đúng là mặt dây chuyền này, bởi vì cái này được làm bằng tay không có mặt thứ nhì giống như vậy đâu.

Chú An như nghĩ ra điều gì, ông ngược mặt lên nhìn ông Phillip rồi tiếp:

-Anh có đem theo con dao nhỏ không? Hãy cạy phía bên hông.

Ông Phillip làm theo, khi hai nửa mặt trái tim bật ra làm đôi bên trong rớt ra một chiếc nhẫn. Chú An tay run run cầm chiếc nhẫn và nghẹn ngào nói:

-Tôi nghĩ rằng tôi đã tìm lại được đứa con trai của mình, người chủ sợi dây chuyền này chính là đứa con thất lạc hai mươi mấy năm của tôi.

Tất cả những câu nói đó điều lọt vào tai khi Hải Yến đứng trước cửa phòng cấp cứu và hình ảnh chú An cầm sợi dây chuyền Hoàng tặng cho Hải Yến như một sự thật hiển nhiên.

Không gian trước mặt như đổ vỡ ra muôn ngàn mảnh. Sự thật là đây sao?.. Tại sao ông trời lại triệu người như vậy?.. Tại sao ta lại đi yêu người anh ruột của mình. Hải Yến buông thõng hai tay đi như người điên một cách bất định. Bầu trời đen thẫm như khoảng đời trước mặt Hải Yến. Và một ý nghĩ

lóc lên trong đầu; Phải rời khỏi nơi đây.. Đi.. Phải đi, phải bước ra khỏi con đường không lối thoát này, Hải Yến ngồi vào xe đề máy, chiếc xe lao vào con đường sâu thẳm và đen tối....

Hoàng bước vào phòng, chú An vừa nhìn thấy liền gọi Hoàng ngồi xuống bên cạnh và nói:

-Hoàng này sợi dây chuyền này có phải của con không?

-Dạ đúng như vậy.

-Còn mẹ con tên Nguyễn Thị Mai Nương phải không?

-Dạ phải, sao chú biết?

Chú An không trả lời Hoàng, ông kéo Hoàng ôm vào lòng và nói qua dòng lệ:

-Con trai của ba. Ba đã nhớ nhung ray rức trong lòng với ước muốn ngày hôm nay. Có lẽ mẹ con linh thiêng nên xui khiến cho cha con mình gặp lại.

Hoàng ngạc nhiên cực độ, ngồi nhìn sững người cha ruột của mình. Bao nhiêu sự dồn nén của ước mong có một người cha đang dâng tràn cuộn cuộn trong lòng và bật lên thành tiếng:

-Cha.... Hoàng ôm chặt lấy ông rồi nghẹn ngào không còn nói gì được nữa.

Sau đó ông đã kể lại tất cả câu chuyện cho Hoàng nghe và kết luận:

-Ấu cũng là số mệnh đã chia cắt gia đình mình.

Ông chỉ qua bà Thanh Mai và tiếp:

-Gọi dì đi con.

Bà Thanh Mai giang rộng hai tay đón lấy Hoàng và nói:

-Dì đã có linh tính từ lần đầu gặp mặt.

Bà ôm lấy Hoàng hôn lên trán đứa cháu lạc loài, trong khi đó Hoàng liên tưởng đến Hải Yến nên vội hỏi chú An với giọng run run:

-Ba, Hải Yến có phải là em ruột của con không? Sao không nghe ba kể về mẹ Hải Yến.

-Không, Hải Yến là con nuôi của ba, nhưng nó hoàn toàn không biết vì ba sợ nó bị mặc cảm. Bây giờ ba thấy hai con thương yêu lẫn nhau ba còn mừng hơn nữa. Thấy trở vào, Hoàng vội gọi điện thoại cho Hải Yến nhưng đầu dây kia im lặng như tờ. Khi ra bãi đậu xe mới biết Hải Yến đã xách xe đi đâu mất, mọi người về đến nhà Hoàng thì áo quần của Hải Yến cũng biến mất. liên tiếp những ngày sau đó mọi người tìm kiếm khắp nơi nhưng vẫn không có chút tin tức gì.

Khi chú An gọi điện thoại cho Quân chỉ biết được rằng Hải Yến đã đến nhà Quân vào sáng hôm sau mượn Quân hai ngàn và sau đó bỏ đi với gương mặt như kẻ mất hồn..

Hôm nay gió rặng bởi vì đâu
Lãng đãng khung mây một cánh sầu
Nhớ đến tình em chân trời cũ
Ý tình chưa trọn, cánh hải âu....

Chương cuối

Sau khi rời khỏi nhà Quân, Hải Yến thật sự cảm thấy bơ vơ không biết về đâu, bỗng nghĩ đến Dung đang ở Kansas nên gọi điện thoại cho Dung và nói ý định muốn về ở với Dung. Vừa đến khu chung cư Hải Yến đã thấy Dung đứng đợi ngoài bãi đậu xe.

Vừa nhìn thấy mặt, Dung đã giật mình la lên một cách kinh ngạc:

-Hải Yến, bồ làm sao vậy? Đi đường có mệt không sao mặt mày tái xanh như kẻ mất hồn thế kia?

Hải Yến không trả lời mà ôm lấy Dung khóc vùi, bao nhiêu sự chịu đựng giờ đây như òa vỡ, câu hỏi của Dung như giọt nước cuối cùng làm vỡ tràn những giọt nước mắt đau thương, uất nghẹn không thể nói nên lời. Dung muốn an ủi Hải Yến nhưng hỏi nguyên nhân thì Hải Yến không trả lời.

Dung chép miệng thờ dãi:

-Thôi vào nhà đi chuyện đâu còn có đó.

-Dung ơi!, mình khổ quá...

Dung nhìn bạn mà đôi mắt cũng đỏ hoe, dang tay ôm Hải Yến rồi dìu vào nhà...

Từ khi Hải Yến về ở với Dung tính tình Hải Yến đã thay đổi hẳn, trở nên trầm lặng và ít nói. Mùa Hè trôi qua một cách thẫm lặng. Khi mùa Thu đến Hải Yến đã theo lời Dung bước vào trường tiếp nối chương trình đang học tại Texas, để làm lãng quên đi những đau khổ dần vật trong lòng.

Ngày tựu trường trong không khí vui vẻ và náo nhiệt, có một người con gái âm thầm lặng lẽ cô đơn thu mình dưới gốc Phong già với đôi mắt u buồn nhìn về một cõi xa xăm. Hải Yến đã cô lập cuộc sống của mình tách rời mọi người..

-Hải Yến làm gì ở đây vậy? Đi lại đây mình giới thiệu mấy người bạn cho quen.

-Thôi Dung ơi, mình sợ ồn ào lắm mình không muốn đâu.

-Hải Yến, bồ phải giao tiếp với mọi người thì mới không nghĩ đến chuyện buồn, nếu mà bồ không có gì làm thì bồ sẽ rơi vào hố sâu đau khổ ngay.

Vừa nói Dung vừa kéo tay Hải Yến đứng dậy, Hải Yến đi theo Dung như một cái máy. Hải Yến vui tươi nhí nhảnh ngày xưa được thay thế bằng sự trầm lặng và nỗi buồn vơi vợi. Để quên đi tất cả Hải Yến đã lao đầu vào học không ngừng nghỉ, học như một kẻ si. Có lẽ đó là lối thoát cuối cùng cho cuộc sống hiện tại mà Hải Yến có được.

Sau những giờ học mệt mỏi Hải Yến lại lái xe xuống khu phố cổ kiểm chỗ đậu xe rồi thả bộ trên vỉ hè. Nhìn hai bên đường là những ngôi nhà cổ kính đang đứng trầm mặc trong buổi chiều của mùa Thu và tự hỏi:

-Vậy mà đã hơn một năm ta đã rời nơi đau lòng kia rồi sao?

Không biết từ lúc nào Hải Yến đã không còn khóc nữa, trái tim cô đã trở thành tượng đá như là những pho tượng trong hồ nước bên cạnh đường mà Hải Yến vẫn hay ngồi. Cuốn nhật ký vẫn trong tay, chọn một chỗ ngồi bên cạnh hồ nước, Hải Yến bắt đầu tiếp những trang nhật ký buồn...

Ngày.. tháng .. 2002

Lại một ngày vô vị trôi qua... con chim biển lại đang dần mòn khô héo.. cánh chim kia đã thật sự mỏi rồi, định mệnh đã tàn nhẫn đem Ến biển ra khỏi bầu trời của nó. Cuộc đời ơi sao mi tàn nhẫn với ta như vậy.

-Hoàng ơi! Anh đang làm gì? Có còn nhớ đến con Ến biển cô đơn này không?... Nhưng mà nhớ làm gì chỉ thêm đau khổ mà thôi, phải không anh?....

Chiều hôm nay mây xám vẫn giăng khắp bầu trời, trong một thoáng của cuộc sống ta vẫn là ta. Không! Ta không phải là ta mà chỉ là chiếc bóng của ta mà thôi, một chiếc bóng mờ nhạt của con chim biển đang chết dần, chết mòn trong hoàng hôn cuộc đời... Hải Yến ơi mi vẫn còn rất trẻ chỉ mới hai mươi hai tuổi đời, mùa Đông của cuộc tình này có thể sẽ là mùa Xuân của cuộc tình mới....

Không, đừng ước vọng hảo huyền, những chiếc lá cuối Thu đang rơi rụng như cuộc tình mi đang gãy chết trên những cành khô trơ lá...

Ngày tháng đối với Hải Yến bây giờ thật là vô nghĩa, cô sống và làm việc không còn biết đến ý niệm thời gian, hai năm vụt qua như thoáng mắt và rồi ngày lễ ra trường đã đến. Nhìn mọi người xung quanh trong chiếc áo đen với gương mặt rạng rỡ Hải Yến càng đau khổ hơn khi nghĩ đến cha, nghĩ đến cuộc tình không lối thoát với Hoàng...

Dung và các bạn vẫn cười đùa vui vẻ trong chiếc áo thụng đen và chiếc mũ vuông xinh xắn hồi hộp chờ đợi bước lên khán đài nhận bằng tốt nghiệp, kết quả của bốn năm miệt mài với sách vở.

-Hải Yến! Ngồi đây này. Chụp chung với mình tấm hình đi.

-Thôi, mình mệt rồi không chụp nữa đâu, Dung tiếp gia đình bỏ đi...

Hải Yến thu mình trong chiếc áo đen và nghĩ:

-Ba giờ này đang làm gì? Có còn nhớ đứa con gái bé bỏng này không? Con gái ba đã thật sự trưởng thành rồi... Ước gì gia đình mình như ngày xưa ba nhi.. phải chi đừng có điều ấy xảy ra.. Hoàng ơi vì sao anh xuất hiện trong cuộc sống của em để cho em đau khổ như vậy, thời gian sao lại không xóa mờ đi những chuyện không vui mà càng làm đau khổ hơn vậy?.

-Hải Yến! Đến phiên bỏ lên nhận bằng kia.

-Ồ... ờ..

Trong ngày vui hôm nay giữa những tiếng nói tiếng cười mà sao Hải Yến cảm thấy cô đơn đến lạ lùng...

Trên con đường vắng lặng trở về nhà, Hải Yến như một chiếc bóng cô đơn lầm lũi bước đi trong cái lạnh cắt da, hai bên đường những đóm tuyết loang lổ cuối Đông dưới bầu trời xám xịt.

Hải Yến ngồi bên khung cửa sổ nhìn những mảnh tuyết trắng phủ đầy sân buốt giá. Nỗi đau quặn thắt trong lòng dâng lên tràn ngập.. Hình ảnh của Hoàng cứ chập chờn trước mắt mỗi lúc một lớn dần bao phủ cả tâm hồn mình. Hải Yến cố quên đi nhưng không thể nào quên được..

Hải Yến đã bị nhiễm phong hàn từ ngày đi bộ từ trường về nhà, ngày một nặng hơn. Thêm vào không thiết đến ăn uống nên con người tiêu tụy đi thấy rõ. Dung đã nhiều lần khuyên Hải Yến gọi điện thoại về nhà nhưng Hải Yến không chịu.

-Hải Yến, bỏ phải gọi về nhà cho cha bỏ biết, chứ để như thế này không được đâu.

-Không, mình không muốn cho ba mình lo lắng, thôi cứ để mặt mình.

Trong một buổi chiều Dung đã tình cờ tìm thấy cuốn sổ nhỏ có số điện thoại Hoàng và Dung quyết định gọi cho Hoàng vì trong những lúc mê man khi căn bệnh trở nặng, Hải Yến đã không ngừng gọi tên Hoàng.

Sau khi Hải Yến bỏ đi, Hoàng và chú An tìm hiểu nguyên nhân và họ đã biết Hải Yến có mặt cảm khi nghĩ rằng mình yêu người anh ruột, chú An vì chuyện đó đã hối hận không ngừng vì không cho Hải Yến biết sự thật về cuộc đời mình.

Tùng cơn gió lạnh buốt giá thổi quật vào đời Hoàng, cuộc đời cô đơn như những cành khô cong queo trên cành vào ngày cuối Đông. Hải Yến như con chim trời vô định đã bay xa khỏi tầm tay. Gần hai năm tìm kiếm một cách vô vọng, Hoàng đã đi khắp nơi từ Nam chí Bắc với ý nghĩ "Có công mài sắt có ngày nên kim". Định mệnh trớ trêu không cho Hoàng được toàn vẹn, khi nhận được người cha niềm vui chưa trọn, lại mất đi người yêu.

Ngồi trong phòng khách sắp xếp một số đồ dùng lật vặt vào ba lô hành trang chuẩn bị cho một chuyến đi xa, Chú An ngồi bên cạnh im lặng nhìn Hoàng. Nhưng Hoàng biết trong lòng cha mình cũng mang một tâm trạng như mình, đang hy vọng cho chuyến đi này.

-Hoàng này, hy vọng chuyến đi này con gặp được Hải Yến. Thật tội nghiệp cho nó sống bơ vơ một thân một mình không ai lo.

-Thôi ba đừng buồn nữa, con sẽ cố gắng tìm, lần này con có cảm tưởng sẽ gặp lại.

Tiếng chuông điện thoại vang lên phá tan bầu không khí tĩnh mịch Hoàng nhất điện thoại lên:

-Xin cho gặp anh Hoàng ạ.

-Hoàng đang nghe đây,

-Tôi là Dung bạn Hải Yến, hiện giờ cô ấy đang ở tại nhà tôi anh hãy nhắn lại cho cha cô ấy dùm là Hải Yến đang đau nặng địa chỉ tôi.....

Hoàng chụp vội cây viết run run ghi lại dòng chữ quý báu trong khi chú An ngồi bên cạnh với tâm trạng bồn chồn buồn vui lẫn lộn. Hai cha con ngồi im lặng bên nhau với niềm tin mãnh liệt ngày đoàn tụ gia đình không còn xa nữa. Chú An phụ Hoàng xách đồ đặt ra xe và nói:

-Ba cùng đi với con

Ông nắm chặt tay Hoàng như gởi thác một niềm tin, chiếc xe từ từ lăn bánh ông nhìn hai bên đường trên những thân cây trụi lá sau một mùa Đông dài lạnh lẽo đang nhú lên những mầm sống của mùa Xuân.

Hải Yến vừa thức dậy sau giấc ngủ chập chờn, đưa mắt nhìn khắp phòng Dung đã đi đâu mất, tiếng

chuông cửa vang lên Hải Yến vừa xỏ chân vào dép vừa lẩm bẩm trong miệng:

-Con nhỏ này đi ra ngoài lại quên chìa khóa nữa rồi.

Khi cánh cửa vừa bật mở Hải Yến đứng lặng yên kinh ngạc, trong khi Hoàng lao vào ôm lấy người yêu vào lòng và nói qua hơi thở dồn dập:

-Hải Yến tại sao em bỏ đi mà không nói lời nào? Em có biết anh đã tìm em cực khổ như thế nào không?

Chợt nhớ lại những chuyện đã qua Hải Yến vội đẩy Hoàng ra rồi nói:

-Anh Hoàng, hai đứa mình không có kết quả đâu. Anh đến tìm em làm gì? Chỉ tạo thêm đau khổ mà thôi, anh hãy về đi.

-Hải Yến, em hãy nghe anh nói. Anh đã biết em bỏ đi vì nghĩ anh là con ruột của ba nhưng em không biết rằng em là con nuôi của ba.

Hải Yến ngược mặt lên nhìn Hoàng ngạc nhiên đến cực độ, trong lúc đó chú An cũng bước vào phòng vừa nhìn thấy dáng người tiều tụy của con làm cho ông xót cả lòng. Hải Yến vừa thấy ông liền hỏi:

-Ba, việc này là sao?

Chú An nắm lấy tay con gái bắt đầu kể lại câu chuyện xảy ra trên biển và nói:

-Mẹ con tên Nguyễn Thị Xuân, ba giấu không cho con biết con là con nuôi của ba, vì ba sợ con mang mặc cảm đứa con mồ côi. Ba cũng không ngờ câu chuyện lại xảy ra như vậy.

Hải Yến ôm lấy cha với những giọt nước mắt chan chứa niềm tin hạnh phúc.

Hoàng ngồi xuống bên cạnh Hải Yến và ôm nàng vào lòng miệng không ngừng nói như người mê sảng:

-Anh không cho phép em rời xa anh nữa, nhất định không...

Hoàng cúi xuống hôn lên đôi môi khô héo của người yêu, trong khi Hải Yến khẽ nhắm mắt đón nhận nụ hôn của Hoàng mà như có một luồng sinh khí đang từ từ dần lên, trong khi Chú An vẫn đứng lặng yên nhìn hai đứa con với lời thì thầm:

-Mai Nương, em có thấy hạnh phúc đang vẫy gọi và đó cũng là những gì mà chúng ta đã mơ ước một đời, anh biết em vẫn bên anh để chứng kiến giây phút thiêng liêng này. Hạnh phúc là cái gì đó thật xa vời nhưng vẫn nằm trong tầm tay..

Ngoài trời tuyết đang tan dần, ánh mặt trời rực rỡ chiếu ánh nắng đầu tiên sau mùa Đông dài đằng đẵng, từ mặt đất cần cỗi và trên những cành cây trụi lá, đây đó vài chiếc mầm xanh đang mon mọn vươn mình sau giấc ngủ tiềm sinh của những tháng ngày lạnh lẽo.

July 17, 03. Arlington, TX